

ENHET - KRITIKK - ENHET

Fellesbulletin for ml-bevegelsen

Denne demokratiske metoden til å løse
motsigelser i folket ble sammenfattet
i 1942 i formelen «enhet, kritikk, enhet».
Å gå nærmere inn på spørsmålene, det
betyr å gå ut fra ønsket om enhet, løse
motsigelser gjennom kritikk eller kamp
og nå fram til en ny enhet på et nytt
grunnlag. Ifølge våre erfaringer er dette
den rette metoden for løsning av mot-
sigelser i folket.

Mao Tsetung

INNHOOLD I FELLESBULLETTIN NR 2.

- Leder.....s	3
- Sitat fra Enver Hoxha....."	4
<u>Om kampen mot EEC</u>	
- Spørsmålet om demonstrasjonen i sept. -70 og møtet for danning av AKMED. Av MLF's AU....."	6
- Mer om kampen mot EEC. Kommentar nr.2 fra MLG's AU og SUF(m-l)'s AU"	9
- Om holdninga til folketøget mot EEC i Oslo 7/6. Av m-l-fraksjonen i den sentrale AKMED....."	13
- Kommentar til korrespondansen mellom AKMED og AU i MLF ang. folketøget 7/6. Av kamerat i AKMED's m-l-fraksjon, medlem av SUF(m-l) i Oslo....."	16
- Folkefronten og småborgerskapet. Sammenfatning av en diskusjon om synet på... Av SUF(m-l)-enhet i Oslo....."	18
- Tre innlegg om kampen mot EEC. Av kamerater i MLG, Oslo....."	19
- Om diskusjonen på forholdet til FB i m-l-bevebelsen. Av kamerater i MLG, Oslo....."	21
<u>Om partibygginga</u>	
- Forslag om "Hovedprinsipper for MLF i strategien for etableringa av et kommunistisk parti i Norge! Vedtatt på MLF's landsmøte i juni 1971....."	22
- Partiet og partibygginga - hva motsigelsene dreier seg om. Av MLG's AU og SUF(m-l)'s AU....."	25
- Teser om partibygginga. Av MLG's AU og SUF(m-l)'s AU....."	33

LEDER TIL FELLESBULLETTIN NR.2

I forrige fellesbulletin blei spørsmålet om tillemping av masselinja tatt opp konkret med utgangspunkt i den planlagte demonstrasjon 22/9 -70 og dannelsen av Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid. Denne bulletinen inneholder innlegg til den diskusjonen som blei starta i forrige bulletin, og i tillegg innlegg fra de andre organisasjonene om synet på det parti-byggende arbeidet. Disse innleggene må forstås ikke som innlegg om nye spørsmål, men som innlegg vedrørende nye sider ved det samme spørsmålet som blei tatt opp i forrige bulletin; tillempinga av masselinja.

At diskusjonen i m-l-bevegelsen er kommet godt i gang på disse sentrale spørsmåla, er en god ting. Hvordan kan så kameratene i bevegelsen ta stilling til de syn som kommer fram i bulletinene og i diskusjonene? Finnes det noe objektivt grunnlag å vurdere dette ut fra, noen målestokk som kameratene i bevegelsen kan bruke når de skal avgjøre hva som er riktig og hva som er galt?

Ja, det finnes en slik målestokk, nemlig virkeligheten, de praktiske resultatene. "Hvor kommer de riktige tankene fra? Faller de ned fra himmelen? Nei. Er de nedlagt i bevisstheten fra fødselen av? Nei. De kommer fra den sosiale praksis og fra den alene." "Generelt kan det sies at de (ideene) som førte fram er riktige, og at de som slo feil er uriktige.....det er nemlig bare dette (det praktiske livs prøve) som kan bevise hvorvidt.....erkjennelsen var riktig eller ikke riktig, dvs. hvorvidt de tanker, teorier, retningslinjer, planer eller tiltak som ble utformet gjennom gjenspeilingen av den objektive omverdenen var riktige eller ikke riktige. Det finnes ingen annen måte å prøve sannheten på." (Map: "Hvor kommer de riktige tankene fra", vår uth.)

Dette betyr at disse spørsmålene er ikke egentlig "abstrakte" og "vanskelige" spørsmål som bare kan avgjøres av "eksperter" og "store teoretikere". Alle kamerater kan stille spørsmålet: Hva viser våre erfaringer? Hva viser historia? Hva fører fram og hva fører ikke fram? Bruker vi denne metoden, kan diskusjonen bli enkel og konkret, og vi kan sikkert oppnå enhetlige resultater.

Denne diskusjonen vil i tillegg kunne gi resultater ut over det å skape enhet i bevegelsen. Den vil nemlig kunne lære oss mer om hvordan vi virkelig mobiliserer og organiserer massene. Slik vil den kunne bidra til parti-bygginga, og føre til at bevegelsen ikke bare vil stå fram mer enhetlig etter diskusjonen, men også vil bli større, mer innflytelsesrik og slagkraftig.

Redaksjonen.

Engels lærer oss at historien helt opp til våre dager har utviklet seg som en naturprosess, og at den i alminnelighet er gjenstand for de samme bevegelseslover som virker i naturen, men med sine spesifikke særdrag ettersom vi har å gjøre med beviste veseners virksomhet, med mennesker. Menneskene er alltid i bevegelse og i virksomhet. De handler for å nå bestemte mål og få oppfylt bestemte ønsker, og historien er ikke annet enn all denne deres virksomhet. Men alle mennesker har ikke alltid helt klart for seg sine mål eller de midler og måter disse skal oppnås på. Dessuten er menneskenes mål og ønsker ikke identiske. Dette skyldes den stilling mennesket inntar i samfunnet, innordnet i de samfunnsforhold som er tilstede i den historiske periode det er tale om. Historien skapes derfor, som Engels har påpekt, på en slik måte at det endelige resultatet alltid framkommer av konflikter, fra et stort antall enkeltkonflikter som hver for seg er betinget av en mengde livsbetingelser. Det er derfor utallige krefter i den historiske prosess som står mot hverandre, og fra disse framkommer en resultatant som er den historiske begivenhet.

Dette er naturligvis typisk for utbyttersamfunnet der privat eiendomsrett atskiller menneskene og klassene, setter deres interesser og ønskemål opp mot hverandre og der den blinde spontanitet hersker. Men selv under sosialismen møter vi ulike interesser, ønskemål og meninger, en rekke motsigelser osv., på tross av at den private eiendomsrett er avskaffet på dette stadium og at samfunnet blir utviklet på en målbevisst måte. Selv der møter vi ulike interesser, ønskemål og meninger, en rekke motsigelser osv. på grunn av det faktum at folk lever og handler under ulike betingelser og forhold, på grunn av det faktum at det finnes vesentlige forskjeller mellom vennskapelige klasser, mellom by og land, mellom ånds- og kroppsarbeide.

Det finnes kommunister som kan ha lært disse ideene til Engels og marxismen-leninismen i bøker og på skolen, men som står fast når det kommer til det punkt da disse ideene skal analyseres og konfronteres med de ulike hendinger i livet og anvendes i praksis. De ser ikke problemene på den riktige måten, de forstår ikke at folk har forskjellige ideer og ønsker som meget ofte støter sammen og står i motsetning til hverandre. Disse kameratene mener og forlanger at den "resultant" som Engels snakker om skal nås uten kamp mellom motsetninger, uten sammenstøt mellom meninger for og imot, at den skal nås på dogmatisk vis med et slag fra dirigentens taktstokk.

På enkelte møter viser det seg at noen ledere er redde for diskusjoner som er "ute av takt", som går ut over de stereotype formlene. De vil at alt skal gå glatt. En slik framgangsmåte er årsaken til at meningsmotsetninger kommer til uttrykk utenfor møtene. I så fall blir det slått alarm om saker som sies å ha blitt oppfattet "teoretisk", men som faktisk verken er blitt forstått eller anvendt riktig. Vi vet at det er vanskelig å kvele klager. For eksempel, en som har fått seg leilighet har holdt opp å klage, og denne motsigelsen er løst, mens en som har bodd trangt i en årrekke vil fortsette å klage. Denne motsigelsen tvinger oss til å finne metoder for å løse den snarest mulig, ikke ved å si "ti stille" eller "hold kjeft" til dem som ennå ikke har fått sine behov dekket, men ved å finne arbeidsmetoder og ved å mobiliseremassene i aksjoner med konsentrerte slag for å bygge mange leiligheter og bygge dem hurtigst mulig. Ved således å legge vinn på å overkomme vanskene og motsigelsene som dukker opp under arbeidet med å bygge boliger gjennom aksjoner med konsentrerte slag, skal vi løse boligproblemet i byene i løpet av 3-4 år. Det samme gjelder alle problemene i livet, store eller små, som oppstår for oss og må løses, og som innbefatter de store historiske "resultanter", marsjen framover langs vegen mot den fullstendige oppbygning av det sosialistiske samfunn, og videre det kommunistiske samfunn. Hør hvor enkelt og riktig en mekaniker uttrykte denne dialektiske loven om sammenstøt mellom meninger som en stor drivkraft i vårt samfunn: "Vi mekanikere", sa han, "liker disse friksjonene, for når to metaller gnis mot hverandre produserer de varme som blir omgjort til mekanisk energi. Slik

er det også med tanker: Dessto mer tankene blir gjennomdrøftet, ... jo mer varme og energi vil de utvikle, og som følge av dette vil produksjonen og arbeiderne velferd gå framover".

Dersom vi får et godt grep på teorien vår og vet hvordan den skal knyttes til virkeligheten så blir mange ting klarere. Selv fra det enkle eksemplet jeg nevnte kan vi se hvorfor vi ikke må være redd diskusjoner, for sammenstøt mellom ideer, hvorfor vi ikke må være redd kritikk, og hvorfor vi ikke må begrense sjølkritikken til noen få personlige ting, men utvikle den i en enda større skala. Dette minsker ikke på noen måte en institusjons eller et departements autoritet, men beveger dem til å handle for å løse de motsigelsene som oppstår riktig og raskt. Dette er den fulle og hele opplæring som partiet gir og skal gi sine medlemmer og folket.

Utdrag av "Studer den marxist-leninistiske teori nært knyttet til revolusjonær praksis" av Enhver Hoxha.

RETTELSE TIL FELLESBULLETTIN NR. 1

I første nummer av Fellesbulletinen sto det flere steder i artiklene fra MLF-au, SUF(m-1)au og MLG-au at "MLF mener", "SUF(m-1) og MLG mener". Vi vil presisere at det selvsagt skulle stått "MLF-au mener", "SKAU i SUF(m-1) mener" etc.

Spørsmålet om demonstrasjonen i september og møtet for danning av Aksjonskomiteen mot EEC og dyrtid.

SUF(m-l)'s AU og MLG's AU sier i sin artikkel "Demonstrasjon i september 1970" at de mente "at en slik demonstrasjon var viktig å gjennomføre så snart som mulig". De sier videre at "det eksakte tidspunkt for demonstrasjonen var ment å justeres....slik at løpeseddelen alle steder ville ha vært ute før demonstrasjonen". Til dette er det å si at spørsmålet om "så snart som mulig" og "det eksakte tidspunkt var ment å justeres" ikke var nevnt i det hele tatt i de daværende diskusjoner om demonstrasjonen. Faktum var at demonstrasjonen var fassatt først til den 17.sept. Siden ble den utsatt av SUF(m-l) og MLG til den 22.sept. pga. at det ikke var enighet om å holde demonstrasjonen. I "Arbeidsdokument for prop/agit" slås det uttrykkelig fast at "tirsdag den 22/9 avholder m-l-rørsla i Oslo en demonstrasjon mot EEC". For det første slår man her datoen definitivt fast, for det annet handles det på vegne av hele m-l-rørsla på tross av at en del av denne ikke var enig i opplegget. Dessuten er det verdt å merke seg at "justeringen" førte til at stiftelsesmøtet for Aksjonskomiteen mot EEC og dyrtid ble utsatt 1 - en dag, på tross av de samme mangelfulle forberedelser. De dårlige og forhastede forberedelsene viste seg i det faktum at på flere bedrifter der det jobber m-l'ere kom den allmenne løpeseddelen om EEC og dyrtid om fredagen, løpeseddelen om stiftelsesmøtet om mandagen, og sjølve stiftelsesmøtet om tirsdagen, en uke etter den 22.sept. For at ikke møtet bare skulle bestå av noen Tordenskjolds soldater, måtte m-l'ere mobilisere folk med byråkratiske midler, uten at linja var diskutert skikkelig med vesentlige deler av det som må karakteriseres som den mest framskredne delen av arbeiderklassen. Dette har seinere manifestert seg i vakling hos enkelte i Arbeiderkomiteens ledelse, ja til og med i reint overløperi til Folkebevegelsen! Dette er svakheter av en slik karakter at de direkte må føres tilbake til de mangelfulle forberedelser i den konkrete utforming av EEC-dyrtids-linja.

Det dialektiske forhold mellom propagandaparolen, agitasjonsparolen, aksjonsparolen og direktivet som Stalin helt riktig framholder som svært viktig, må være utgangspunkt for analysen av den konkrete situasjonen i september. MLF's AU mener, i motsetning til AU'ene i SUF(m-l) og MLG, at parolen "Kamp mot EEC og dyrtid" ennå i september var ei propagandaparole og ikke ei agitasjonsparole. Hovedsida var ennå rettet mot de mest framskredne, for gjennom dem å nå ut til arbeiderklassen og siden massen. Vi mener at omslaget fra propagandafasen til agitasjonsfasen først fant sted ved månedsskiftet oktober/november. Vi er følgelig også uenig i at den allmenne løpeseddelen som kom i september var en agitatorisk løpeseddel. Vi mener at både i form og innhold, kvalitativt så vel som kvantitativt, var denne løpeseddelen en propagandistisk løpeseddel som primært var rettet til de mest framskredne. Vi holder derfor fast ved at i en demonstrasjon i september ville vi ha stått fram ovenfor massene og lansert en politisk linje som ikke engang de mest framskredne enda hadde grepet i fullt monn og gjort til sin egen. Spørsmålet om agiterende demonstrasjoner (f.eks. 10.nov. og 2.des.) vil nødvendigvis kreve et helt annet grunnlag enn det å lansere en politisk linje overfor massene. Derfor var MLF's AU enig i å avvikle demonstrasjonen 10.nov. og 2.des., og det finnes derfor ingen prinsipielle innvendinger mot "agiterende demonstrasjoner". (Vi vil minne om at sitatet på side 137 i sitatboka ble brukt som studier til de innledende møter sommeren 1970 der linja mot EEC og dyrtid ble lagt opp, som prinsipper for mobilisering av EEC-motstanden. Det ble da understreket at sitatet ikke måtte oppfattes mekanisk.) Vi mener allikevel at den holdning som AU'ene i SUF(m-l) og MLG har til spørsmålet om aksjoner der hovedsida er propaganda og/eller agitasjon, kan være svært farlig. Det grelleste eksempel på dette finner vi i siste nr av KK, om husleiestreiken på Sogn, der "Streikens propaganda-funksjon.....som propaganda for kamplinja i studentpolitikken" understrekes. Det er vel første gang i historien at et nederlag i en streikeaksjon i seg sjøl blir brukt til positiv propaganda for kamplinja!

- 7 -

Det det gjelder er sjølsagt for m-l,ere å beherske strategien og taktikken. Taktiske omslag må alltid analyseres svært nøye. Taktikken må alltid underordnes strategien. Å sammenligne moms-aksjonen i 1969 med den aktuelle situasjonen og sakens karakter i september 1970 uten å analysere de spesielle forhold, er en overflatisk betraktelsesmåte. I 1969 var det enda mulig med en viss enhet i sak med Kalheim-folka, en mulighet som de facto ikke forelå i september 1970. (Kalheim-senteret hadde ikke rukket den gang å organisere en fast front mot oss.) Dette betydde at vi i 1970 utelukkende måtte stole på egne krefter i mobiliseringa av arbeiderklassen og siden massen i en enhetsfront. Dessuten var momsaksjonen uhyre mye lettere å gripe umiddelbart for de breie lag av folket enn EEC-dyrtids-linja, som også kampen mot momsen objektivt var underordnet. EEC-dyrtids-linja gir uttrykk for helheten i analysen mens momsaksjonen bare var en del av denne helheten. Det er sjølsagt at det krever atskillig grundigere innsats fram-l'ernes side for å gjøre gjennombrudd med en politisk linje enn for å gjøre gjennombrudd med en enkelt del av denne linja. Det gjelder å kunne vurdere omslaget fra propaganda- til agitasjonsfasen konkret og nøyaktig uten å falle i den gropa å tillempe omslaget mekanisk. Å unnlate å trekke fram det særegne i situasjonen i det gitte øyeblikk vil føre til at analysen svikter og at taktikken halter. Sjøl om det tilsynelatende kan bli tale om en taktisk gevinst av typen "folk ville sett en annen fane på et tidlig tidspunkt" eller "studentene var utålmodige etter å bekjempe EEC og dyrtida" eller "en demonstrasjon ville samlet 2000", vil slike gevinster likevel lett føre til at "taktisk framgang undergraver eller utsetter framgangen for strategien. I slike tilfeller bør en avstå fra de taktiske framgangene". (Stalin, i "Terminologiske definisjoner...").

I sin artikkel "Spørsmål som angår strategi og taktikk" (Collected Works, bd.5) skriver Stalin: "Det er også tider når taktiske gevinster, strålende vurdert etter deres øyeblikkelige resultat, men uten å samsvare med de strategiske muligheter, skaper en "uøøntet" situasjon fatal for hele kampen. ... Med andre ord, taktikken må ikke underordnes øyeblikkets forbigående interesser, den må ikke bli ledet av overveielser om øyeblikkelige politiske resultater, ennå mindre må den forlate fast grunn og bygge luftslott. Taktikken må bli utarbeidet i samsvar med strategiens mål og muligheter. Taktikkens funksjon er først og fremst å avgjøre - i samsvar med strategiens krav, idet den gjør regning med arbeidernes erfaring i revolusjonær kamp i alle land - de former og kampmetoder som er særegne for den konkrete kampsituasjon i ethvert gitt øyeblikk" (s.170-171).

MLF's AU ser det slik at en demonstrasjon i september ville ha hemmet den strategiske framgangen. Vi vil hevde at de mangelfulle forberedelsene og den forhastede danning av aksjonskomiteen i et visst monn har hemmet den strategiske framgangen. Vi vil hevde at dette er en av årsakene til den framgangen FB har hatt, og en av årsakene til de forsøkene som er blitt gjort på å uthule m-l'ernes linje og gi rom for fortolkninger. Som har skapt illusjoner om FB's evne og vilje til å forhindre EEC-medlemskap.

AU'ene i SUF(m-l) og MLG synes å ha oppfattet MLF's forslag til navn på Aksjonskomiteen som om det skulle være et alfa og omega for MLF om komiteen fikk det bestemte navn. Dette er selvfølgelig ikke grunnen til at MLF "følte seg utspilt taktisk og bundet av situasjonen". Det essensielle er her den mangelfulle forberedelse, svikten i analysen av omslaget fra propaganda- til agitasjonsfasen, og igjen til organiseringsfasen. MLF's AU mener her at situasjonen krevde "tålmodig opplysnin av massene".

- 8 -

"Vår politiske linjeer riktig og vår vilje enhetlig - og begge er rettet mot ett mål: Kampen for å trekke folkets millionmasser inn i den antijapanske nasjonale enhetsfronten. De brede massene av proletariatet, bøndene og småborgerskapet i byene trenger vårt agitatoriske, propagandistiske og organisatoriske arbeid. Vi må anstrenge oss ytterligere for å slutte forbund med folk innafor borgerskapet som vil motstand mot Japan. Vi må gjøre langvarige, utholdende, seige og energiske anstrengelser for at folkemassene skal gjøre partiets politikk til sin politikk, og vi må vise tålmod og være rede til å ta på oss alt slags småarbeid. Det er et nødvendig vilkår for framgang. Uten en slik kamp om massene er det utenkelig å få organisert en antijapansk nasjonal enhetsfront, og like utenkelig er det å få konsolidert enhetsfronten slik at den kan løse oppgavene som venter den, og å skape en demokratisk republikk i Kina. Hvis våre anstrengelser krones med hell, og vi vinner millionmassene for oss og overtar ledelsen av dem, da vil vi kunne løse alle oppgaver i vår revolusjon på kort tid. Legger vi oss i selen for å komme ddt, vil vi uten tvil komme til å slå den japanske imperialismen og realisere full nasjonal og sosial frigjøring."

Mao Tsetung: "KKP's oppgaver i den antijapanske krigens periode".

AU MLF.

MER OM KAMPEN MOT EEC.

Kommentar nr. II fra MLGs AU og SUF (M-L)s AU.

I.

Først nå kommer endelig diskusjonen om alle spørsmål i kampen mot EEC! Det er den konklusjonen vi sitter igjen med, etter å ha lest nr. 1 av Fellesbulletinen og fulgt med i utviklinga etterpå.

Fellesbulletin nr. 1 gikk grundig inn på den planlagte demonstrasjonen i september, og tok ellers opp rapportene fra møtene i fjor høst. Men vi hadde håpet at den i tillegg også skulle ta opp begge syn på spørsmål som kampen for nasjonal sjølstendighet, taktikken overfor Folkebevegelsen osv. Det gjorde den dessverre ikke.

Ut fra sentrale diskusjoner, en del artikler i Røde Fane osv., visste vi at noen kamerater i MLF (bl.a. i MLFs AU) hadde et annet syn enn oss på disse spørsmålene. Etersom vi ikke helt visste hva som var MLF-AUs syn og hva som sto for enkeltpersoners regning, unnlot vi i de fleste tilfellene å kommentere dette. I stedet la vi relativt grundig ut om vårt syn på mange spørsmål. Vi hadde ærlig talt ventet at kameratene i MLFs AU på samme måte bredt skulle redegjøre for sitt syn. Det gjorde de dessverre ikke, og dette har forsinket diskusjonen en del.

Seinere har vi imidlertid fått klargjort disse synspunktene mer bl.a. i form av flere artikler, samtaler og diskusjoner, MLF-AUs forslag til MLFs landsmøte (som flertallet stente ned) osv. Uenigheten om demonstrasjonen 7. juni viser hvor store praktiske konsekvenser denne uenigheten kan få. Nettopp derfor mener vi at det er alle kameraters plikt snarest å redegjøre for sitt syn, slik at diskusjonen kan føres raskest mulig til enhet. (7. juni-saka er ellers tatt grundig opp bl.a. av fraksjonen i AKMED, så vi skal ikke komme inn på den her.)

Vi vil derfor i denne artikkelen konsentrere oss om å tilbakevise en del synspunkter hos kameratene i MLFs AU. Om vi refererer noe feilaktig og tillegger dem synspunkter de ikke har, så er det sjølsagt beklagelig, men disse kameratene må i så fall sjøl ta en del av skylda, ettersom de ikke på egen hånd har tatt initiativet til å lage en bred redegjørelse for sine synspunkter. I så fall er den beste måten å få ryddet slike misforståelser av veien på at alt blir lagt fram, slik at kameratene i MLF-AU kan få rettet på eventuelle feil.

II.

Vi vil først rette på en del feilaktige påstander i Fellesbulletin nr. 1.

1) I artikkelen om den planlagte demonstrasjonen i september, skrevet av AU i MLF, reises en prinsipiell kritikk av måten Arbeiderkomiteen ble dannet på. Det hevdes at svakheter i forarbeidet "førte til byråkratiske avvik som fikk uttrykk av (i) manglende tiltro til massene". Vi vil ikke påstå at forarbeidet var i alle henseender perfekt og slik en ideelt kunne ønsket seg, men viss det skal bety at Arbeiderkomiteen ble nedsatt for tidlig, nå vi si oss uenige. Gjennom marxist-leninisters arbeid i fagforeningene på Norgas og i Sporveien, tok disse initiativet til det ontalte møtet. På møtet var de fagorganiserte arbeidere i definitivt flertall. Etter en grundig diskusjon ble Arbeiderkomiteen valgt. Dersom dette skulle vært utsatt i påvente av et mer perfekt forarbeid, ville Arbeiderkomiteens organisatoriske oppbyggingsarbeid blitt sinket og svekket. Det ville vært til EEC-tilhengernes og FB-ledelsens fordel.

2) I samme artikkel hevdes det om dannelsen av den sentrale Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid: "Det viste seg også at den dannede komite i stor grad kom til å bestå av noen 'Tordenskjolds soldater' som var bydd fram under nye navn."

Det kan ikke annet enn forundre oss at MLFs AU ukritisk gjentar borgerskapets hets mot Arbeiderkomiteen, som de kaller en "ren SUF-komite" og at Arbeiderkomiteen ble på det ontalte møte nedsatt med 12 medlemmer, 11 lønnsarbeidere og 1 student. Av disse var 5 marxist-leninister som for en stor del hadde deltatt i det forberedende arbeidet, ved undersøkelser av dyrtida osv. Det fins intet grunnlag for påstanden om "Tordenskjolds soldater".

3) Sist i Fellesbulletin nr. 1 har MLFs AU en merknad til vår artikkel "Demonstrasjonen i september". Her refererte vi til et argument som blei brukt fra kamerater i MLF: en demonstrasjon nå kunne bety "å vekke sovende tigre" - dvs. at Kalheim & co. også ville få farten opp om vi begynte å jobbe. Vi mente dette var et dårlig argument. Det mente kameratene i MLF-AU sikkert også. I sin "Merknad" sier de kort og godt at dette argumentet aldri er blitt høvdet.

Vi beklager å måtte si det til dere, kamerater i MLF-AU, men dere husker feil. Alle de medlemmer av MLG og SUF (m-1) som var på møtet, svarer på spørsmål at de bestemt husker at en argumentasjon med dette innholdet blei ført fram av kamerat formannen i MLF.

III.

Vi vil nå gå over til å kommentere enkelte MLF-kameraters syn på småborgerskapet, det nasjonale spørsmål og enhetsfronten.

I artikkelen "SUF (m-1)s og MLGs syn på kampen mot EEC" i første nr. av Fellesbulletinen slås det fast at kampen for nasjonal sjølråderett må reises av alle marxist-leninister. Videre slås det fast at småborgerskapet både kortsiktig og strategisk (kampen for revolusjonen) må mobiliseres som en forbundsfelle for arbeiderklassen.

Vi finner grunn til å påpeke at denne linja står i skarp motstrid til en artikkel av Sven B. i nr. 1 1971 av Røde Fane. Kameraten hevder at det å legge "hovedvekt på å kreve nasjonale rettigheter og nasjonal suverenitet i en periode med velutviklet internasjonal monopolkapitalisme" bl.a. er et uttrykk for "småborgerskapets fortvilte og håpløse motstand mot fortsatt og forsert monopolisering." Et annet sted sier han at "den nasjonale suverenitet er for dagens kapitalistiske samfunn likevel en saga blott", og snakker om "klassekamp framfor kamp for fortsatt nasjonal suverenitet." Fordi redaksjonen eller MLFs AU ikke har kommentert denne artikkelen, noe de gjorde med en annen kamerats innlegg om partibygginga, er det grunn til å anta at forfatterens standpunkt ikke bare representerer et tilfeldig og isolert avvik i disse sentrale spørsmålene.

Artikkelen i nr. 1 av Røde Fane forveksler etter vår mening to spørsmål som aldri bør blandes sammen av noen kommunist. Kameraten har sjølsagt rett i at den internasjonale monopolkapitalen ser nasjonal sjølråderett, bl.a. for Norge, som en hindring for sin fortsatte ekspansjon. Det er også riktig at det norske monopol- og storborgerskapet villig selger norsk suverenitet for tyske mark. Men kameraten gjør svart til hvitt når han karakteriserer dette som en utvikling det er "håpløst", ja nesten bakstreversk å kjempe mot. Imperialismens markedsframstøt, forsøkene på politisk konsentrasjon i Vest-Europa, er et stortilt forsøk på å sikre kontrollen over viktige naturressurser, markeder og arbeidskraft. Dette vil øke utbyttinga av folket, og det kan bare skje hvis sjølråderetten innskrenkes ytterligere. I kampen mot skjerpert dyrtid må derfor forsvar av norsk suverenitet spille en avgjørende rolle. I denne kampen er idag småborgerskapet arbeiderklassens viktigste allierte. Alle forsøk på å splitte denne enheten, framstille den som håpløs og bakstreversk, vil i praksis ikke kunne tjene annet enn imperialismens interesser.

I MLF-AUs forslag til MLFs landsmøte, "Politiske retningslinjer for kampen mot EEC og dyrtid", som ble nedstemt, heter det bl.a.: "Hvis småborgerskapet gjennom sin kamp mot EEC tar sikte på å forsvare restene av sin nasjonale selvstendighet og sine nasjonale rettigheter så er ikke denne kampen progressiv, men historisk sett reaksjonær. Den tar sikte på å konservere kapitalismen, på idealistiske forestillinger om å skru historiens hjul tilbake, for at de skal kunne bevare sine klasseinteresser og opprettholde sine privilegier."

Vi finner grunn til å spørre: Hvilke privilegier har idag det norske halvproletariatet og småborgerskapet, f.eks. fiskere, bønder, småbrukere, mindre kolonialhandlere osv., som står i motstrid til arbeiderklassens interesser? Topprentene til finanskapitalen og staten for lån til båt og driftsbygning? Kameratene må ha glemt det krav marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning stiller til en konkret klasseanalyse. Hovedmotsigelsen i Norge går ikke mellom arbeiderklassen og "alle eieendomsbesittende", men mellom arbeiderklassen, det arbeidende småborgerskapet og andre deler av folket på den ene sida og monopolkapitalistene, storborgerskapet og imperialismen på den andre. Den som hopper bukk over denne klasseanalysen fraskri-

ver også arbeiderklassen dens allierte i kampen for revolusjonen og sosialismen. Videre: Det er ikke snakk om den enkelte klassens nasjonale selvstendighet og rettigheter, men om nasjonens rett til selvbestemmelse og hvilken stilling de enkelte klassene tar til dette spørsmålet. Som Stalin påpeker er storborgerskapet i den nåværende imperialistiske fasen nasjonens forrædere. I Norge må arbeiderklassen, sammen med andre deler av folket, ha den nasjonale fasen mot imperialismens undertrykkelse. Denne kampen skal marxist-leninistene ikke kritisere, men tvert om aktivt stille seg i ledelsen for.

Vi er overbevist om at kamerater i MLF som har gitt uttrykk for slike standpunkter som vi har sitert, gjennom grundige studier og levende diskusjon i hele m-l-bevegelsen, vil komme fram til den samme oppfatning.

IV:

I MLF (AU)s forslag til landsmøtet heter det også:
"Småborgerskapets kamp mot EEO-medlemskap er derimot at progressiv karakter dersom de ut fra den objektive proletariseringen av mellom-lagene, stiller seg under arbeiderklassens ledelse i deres kamp mot monopolkapitalen og for sosialismen. Da forsvarer de ikke sine nåværende privilegier og sin selvbestemmelsesrett, men sine framtidige interesser som proletarer."
For å bygge opp under dette siterer kameratene Manifestet s.30: "Middelstendene, den småindustrielle, småkjøpmannen, håndverkeren, bonden, alle kjemper de mot borgerskapet for å sikre sin eksistens som middelstender fra undergangen. De er altså ikke revolusjonære, men konservative. Ja mer enn det, de er reaksjonære, de forsøker å dreie historiens hjul tilbake. Er de revolusjonære, så er det med henblikk på sin forestående overgang til proletariatet, så forsvarer de ikke sine nåværende, men sine framtidige interesser, så forlater de sitt eget standpunkt for å stille seg på proletariatets."

Vi vil hevde at kameratene gjennom sin bruk av sitatet har trukket to avgjøende feilslutninger.

For det første tar de ikke hensyn til at Marx og Engels i hovedsak beskriver en annen epoke enn den nåværende. Gjennom midten av forrige århundre hadde borgerskapet en visse revolusjonære og progressive trekk, bl.a. gikk det i spissen for en kraftig utvikling av produktivkreftene. I dag lever vi imidlertid i en epoke med sosialistiske revolusjoner, i en tid da imperialismen går sitt endelige nederlag. Inne. Det monopolistiske borgerskapet spiller en reaksjonar historisk rolle. I vårt land vises dette bl.a. gjennom monopolkapitalens og statens rasering av produktivkreftene f.eks. i landbruk og fiske. De norske småbrukernes og fiskernes kamp mot avfolkning, nedlegging av dyrket mark, ødelegging av fiskeriresursene er i all hovedsak progressiv. En mekanisk sammenligning med middelstendenes kamp mot utviklingen av produktivkreftene ser bare på klassekampens form, ikke på dens politiske og historiske innhold.

For det andre: Kameratene skiller overhodet ikke mellom småborgerskapets objektive stilling og kamp og deres subjektive bevissthet om sine interesser. Er småborgerskapet reaksjonært selv om det ikke bevisst går inn for opprettelsen av proletariatets diktatur? Noe slikt står overhodet ikke å lese i Manifestet. Tenk f. eks. på motstanden mot fascismen i Vestlandsbygdene under krigen! Var ikke den progressiv selv om småbrukerne aldri proklamerte at de kjempet for sosialismen og "stilte seg under arbeiderklassens ledelse"? Vi tror ikke at kameratene ville kunne forsvare et slikt standpunkt. Se idag på fiskernes, småbrukernes og bøndenes massive motstand mot EEO. Tjener ikke den arbeiderklassens interesser, selv om mange tilbakestående ideer ennå preger f.eks. disse mellomlagas organisasjoner? Vi vil bestemt hevde det. Vi tror heller ikke proklamasjoner om arbeiderklassens ledelse fører til noenkenkelst framgang. Bare ved å stille seg i spissen for hele folkets kamp kan et slikt lederskap erobres. Dimitrov har uttrykt denne politikken slik:

"Det grunnleggende, det mest avgjørende for opprettelsen av den anti-fascistiske folkefronten er resolutt aksjon fra det revolusjonære proletariatets side Til for svar for disse gruppene og særlig de arbeidende bøndenes krav, som svarer til proletariatets grunnleggende interesser, og å knytte disse kravene sammen med arbeiderklassens krav i løpet av kampen." ("Om enhetsfrontens og folkefrontens problemer", Oslo 1970, s.66)

- 12 -

V.

I heftet "Leve det proletariske diktaturets seier" skriver kameratene i KKP: "For å kunne overvinne den amerikanske imperialismen og alle dens lakeier er det bydende nødvendig å danne en bred enhetsfront, forene alle de krefter som lar seg forene, fienden unntatt, og føre en iherdig kamp."

Vi går ut i fra at kameratene i MLF (AU) i utgangspunktet er enige i dette. Hva betyr spørsmålet om en bred enhetsfront i dagens situasjon?

I forslaget til landsmøtet karakteriserer MLF (AU) arbeid i Folkebevegelsen som "et høyreopportunistisk avvik". De hevder videre: "Først når arbeiderklassens ledelse for kampen er bygget opp og konsolidert kan enhetsfronten inngå forpliktende aksjonsenhet eller arbeide innenfor andre masseorganisasjoner. Dette viser all historisk erfaring." Etter vår oppfatning stiller kameratene vår historiske erfaring fullstendig på hodet.

I sin tale på Kominterns 7. verdenskongress slo Dimitrov bestemt fast at enhetsfronten vil "anta forskjellige former alt etter tilstanden i og karakteren av arbeidernes organisasjoner, det politiske nivå og situasjonen i hvert enkelt land, og alt etter forskyvningene i den internasjonale arbeiderbevegelsen osv." Hva betyr dette? Det betyr at enhetsfronten mot imperialismen aldri er en bestemt organisasjon eller frontkomite, f.eks. Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid. Enhetsfronten tar et vidt spekter av former, der Arbeiderkomiteen idag er det viktigste organiserte uttrykket. Men enhetsfronten er også basert på andre fronter, f.eks. Sol.kom., og på mindre forpliktende aksjonsenheter; mot miljøødeleggelser, boligdyrtid osv. For å kunne etablere og konsolidere arbeiderklassens ledelse er det tvingende nødvendig å opprette aksjonsenheter og arbeide i alle masseorganisasjoner. Ledelse faller aldri ned fra himmelen, den må erobres. Den som idag avviser å arbeide innenfor Folkebevegelsen bryter fullstendig med Lenins, Stalins og Dimitrovs retningslinje om å arbeide innenfor alle masseorganisasjoner, uansett ledelsens politiske karakter. Høyre-opportuniste ville det være om m-l'ere som arbeider i Folkebevegelsen på noen måte unnlot å føre EEC/dyrtidslinja aktivt ut blant medlemmene, om de var lammet av redsel for kamp. "Venstre"-eksklusivitet utenfor Folkebevegelsen og liknende organisasjoner fører i praksis også til en slik opportunistisk politikk.

Vi ser her de politiske retningslinjene for anti-EEC-arbeidet, vedtatt både av MLFs og MLGs landsmøter som en god oppsummering av det marxist-leninistiske standpunktet:

"Spørsmålet om medlemskap i FB er et taktisk spørsmål: Det må vurderes lokalt og i spesielle tilfeller hvorvidt et medlemskap i Folkebevegelsen er fornølsomt."

Der hvor m-l'erne går inn i FB, må det aldri gjøres til fortrenghet for Arbeiderkomiteens oppbygging, men tvert imot ta sikte på å styrke denne ved å rekruttere medlemmer til Arbeiderkomiteen."

Det at både MLFs og MLGs landsmøte kunne vedta dette samme forslaget, som er skrevet av medlemmer i MLF, viser at det allerede hersker enighet om hovedlinjene i EEC-arbeidet blant flertallet av kamerater i alle tre m-l-organisasjoner

Vi er sikre på at vi også skal kunne oppnå enighet gjennom diskusjon med det mindretall av kamerater som fortsatt er imot!

- FRAM FOR EN KRAFTIG OG ENHETLIG ANTI-EEC-BEVEGELSE!
- BYGG ARBEIDERKOMITEEN MOT EEC OG DYRTID DRISTIG UT!
- TRE ML-ORGANISASJONER - EN ML-BEVEGELSE!
- ENHET - KRITIKK - ENHET!

AU i MLG

AU i SUF (m-l)

OM HOLDNINGA TIL FOLKEBEVEGELSENS DEMONSTRASJON I OSLO 7/6.

Av fraksjonen i den sentrale Arbeiderkomiteen.

Utviklinga av en riktig taktisk linje fra marxist-leninistene overfor Folkebevegelsen er av sentral betydning for hvorvidt den anti-kapitalistiske kamplinja skal få stor framgang innafor EEC-motstanden og i folket forsvrig. Spørsmålet om hvilket standpunkt marxist-leninistene skulle ta til Folketoget i Oslo 7/6, viste oss at det råder en del uenighet om taktikken blant marxist-leninistene i alle de tre organisasjonene. Samtidig er Folketoget et eksempel som vi tror kan bidra til å belyse de taktiske spørsmåla grundig. Vi vil derfor rekapitulere den diskusjonen som foregikk i Oslo i dagene før demonstrasjonen, slik at alle m-l'ere kan delta i debatten.

Den 4. juni mottok Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid et brev fra kameratene i MLFs arbeidsutvalg, der det heter:

Oslo den 4. juni 1971

Til Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid,
Oslo.

Arbeidsutvalget i MLF foreslår at Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid mobiliserer sine tilhengere til å møte opp eks. v. Grønlands torv og marsjere til Folkebevegelsens anti-EEC demonstrasjon på Youngstorget og stille opp som egen avdeling under følgende hovedparole:

Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid;

Enhet mot EEC

XXXXXXX

Arbeidsutvalget i MLF er i hovedsak enig i opplegget fra Arbeiderkomiteen om å bruke Folkebevegelsens uke og demonstrasjon til å lansere dyrtidslinja. Vi mener det er riktig slik Arbeiderkomiteen har gjort å legge opp til aksjonsenhet og å demonstrere vår vilje til enhet i kampen mot EEC. Vi er, imidlertid, uenig i en viktig side ved opplegget til tilslutning til Folkebevegelsens demonstrasjon. Vi mener det vil være galt å rulle sammen vår hovedparole når vi kommer fram til toget og eventuelt får beskjed om dette fra Folkebevegelsens ordensvern. Etter vår mening er det mulig å rette et kraftig slag mot ledelsen i Folkebevegelsen ved å la de eventuelt nekte oss å være med under dyrtidsparolen som er alment akseptert blant medlemmene i Folkebevegelsen. Hvis de prøver å avskjære oss fra demonstrasjonen vil de avsløre seg overfor sine egne masser som splittelsesmakere. Dette vil på lang sikt tjene kampen mot EEC og legge grunnlaget for en virkelig slagkraftig enhetsfront mot EEC.

Vi er klar over at vår linje er dristigere enn den Arbeiderkomiteen foreløpig har lagt opp til slik vi har fått den referert fra våre kamerater i SUF (m-l) og MLG. Men vi stoler på at massene også i Folkebevegelsen vil støtte en slik enhetsbestrevelse og ikke kreve at vi underkaster oss ledelsen i Folkebevegelsen. Dette vil gjøre det svært vanskelig for ledelsen i Folkebevegelsen å gjennomføre sin splittelseslinje ved hjelp av ordensvern og politi slik de har truet med å gjøre. Om de allikevel skulle ignorere massenes enhetskrav og avskjære oss med politisperringer o.l. fra demonstrasjonstoget, bør vi etter vår mening bli stående rolig og disiplinert unngå slagsmål. Etter en stund må flest mulig aktivister begi seg til Rådhusplassen for å spre materielle om vår holdning etter de retningslinjer Arbeiderkomiteen har laget, forsvrig.

Vi ber om at vår henvendelse blir behandlet så snart som mulig.

Men kameratslig hilsen

For AU i MLF

Kjell H.

(formann)

Arbeiderkomiteen behandlet straks denne henvendelsen på et møte, og sendte deretter følgende brev til Arbeidsutvalget i MLF:

Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid har drøftet MLF/AUs henvendelse angående deltakelsen i Folkebevegelsens folketoget 7. juni. Det ble fattet føl-

gende enstemmige vedtak:

- 14 -

"Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid opprettholder sitt tidligere vedtak om å oppfordre lokalkomiteenes medlemmer og venner om å delta i egne distrikts- tog før Folketoget, under paroler som tar opp EEC-imparialismen, dyrtida, forsvaret for norsk suverenitet og lokale kampsaker. Vi opprettholder vårt tidligere vedtak om å oppfordre alle som er tilhengere av EEC/dyrtidslinja, uansett organisatorisk tilknytning, til å agitere for denne gjennom utdeling av løpesedler, salg av Arbeiderkomiteens avis, roping av slagord osv. Vi avviser på det mest bestemte tanken om å tiltvinge Arbeiderkomiteen adgang til toget som egen politisk seksjon skilt fra Folkebevegelsens vanlige medelemer. En slik politikk vil i dagens politiske situasjon drastisk skjerpe motsigelsen mellom EEC-motstandere på et feilaktig og organisatorisk grunnlag. Det vil kunne føre til sammenstøt mellom EEE-motstanderne i stedet for en enhetlig opptreden mot EEC og storkapitalen. Å gå inn på en linje som den 7.juni kan innabære enkelte slagsmål mellom EEC-motstandere, i en situasjon der både Oslos reaksjonære politiker Gjerde og Folkebevegelsens ledelse forsøker å legge opp til slike konfrontasjoner, anser vi som en ytterst farlig politikk som vil kunne skade hele anti-EEC-bevegelsen. Fotslaget om at Arbeiderkomiteens medlemmer og venner ikke skal delta i folketoget dersom komiteen ikke får gå inn som egen seksjon med sine egne paroler, er vi nødt til å karakterisere som sektarisme. En slik politikk fører til isolasjon i anti-EEC-arbeidet. Vi finner ingen paroler i Folkebevegelsens tog som ikke er rettet mot EEC, som ikke støtter folkets interesser. Blir oppslutningen om Folketoget svakere enn ønskelig tjener dette utelukkende EEC-tilhengere, staten og storkapitalen. At enkelte innen Folkebevegelsen selv står for en slik splittelseslinje understreker bare ytterligere nødvendigheten av at Arbeiderkomiteen tar klart standpunkt mot en slik kurs.

- Fram for lokale demonstrasjoner!
- Slutt opp om Folketoget!
- Til kamp mot EEC og dyrtid!
- Avvis alle provokasjoner og konfrontasjoner som tjener storkapitalens EEC-politikk!

Venner i MLF, vi takker for at dere har gjort kritikken av vårt forslag kjent før Folketoget, selv om det kom seint. Vi vil gjerne fortsette diskusjonen, men håper at de medlemmer av MLF som er tilsluttet lokalkomiteene eller vil delta i distriktstoget fullt ut vil respektere Arbeiderkomiteens fassetslåtte politikk i disse sårsmålene.

Med hilsen

Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid.

Fraksjonen av marxist-leninister (fra alle de 3 m-l-organisasjonene) i den sentrale Arbeiderkomiteen har etter vår deltakelse i Folketoget oppsummert de erfaringene det ga. Etter fraksjonens mening bekreftet hendelsene i og omkring Folketoget til fulle det riktige i Arbeiderkomiteens standpunkt. For kamerater som bare har ~~xxx~~ avisreferatene etter demonstrasjonen å bygge på, vil vi kort rekapitulere det som skjedde.

Folketoget i Oslo sanlet mellom 8- og 9000 deltakere fra Østlandsområdet, langt de fleste fra Oslo. Arbeiderkomiteen fr i Oslo arrangerte før Folketoget 2 lokaltog, som reiste Arbeiderkomiteens anti-kapitalistiske paroler og paroler mot lokale dyrtids- og andre forverringsframstøt. Lokaltog fra Vestkanten sanlet ca. 700 deltakere (hvilket er en økning på 100% fra Rød Arbeiderfronts lokaltog 1.mai) og toget fra Østkanten ca. 350. Lokaltogene marsjerte gjennom sine respektive distrikter og til Ankertorget, der en representant fra Arbeiderkomiteen holdt en appell som sluttet med en oppfordring om å gå over til Youngstorget og slutte seg til Folketoget på en disiplinert måte. Da FE-ledelsen kategorisk hadde avvist forespørslene om å få ta med noen av lokaltogas paroler i Folketoget, fant Arbeiderkomiteen det absolutt uforsvarlig å prøve å trengte disse inn, noe som kunne ført til konfrontasjoner med politiet og evt. Folkebevegelsens ordensvern. Det viste seg også at dersom vi hadde forsøkt noe slikt, ville det uvegerlig kommet til konfrontasjon. På den vegen vi måtte gå fra Ankertorget til Youngstorget sto politiet oppstilt med biler, motorsykler og fotfolk. I bilene hadde de hunder, langkøller og skjold.

Vi sluttet oss til Folketoget på Youngstorget, og startet øyeblikkelig et omfattende agitasjonsarbeid. Det ble delt ut ca. 8000 løpesedler som forklarte

- 15 -

Arbeiderkomiteens standpunkt og skarpt gikk i rette med ledelsen i FB, solgt tusener av EEC- og dyetids-aviser, og spredd omlag 400 merker med Arbeiderkomiteens parole: "kamp mot EEC og dyrtid". Det hersket en vennlig og kameratslig tone mellom Arbeiderkomiteens medlemmer og de øvrige deltakerne, og langt de fleste tok etter diskusjon avstand fra den hetsen Lager fra FB hadde kjørt ut mot Arbeiderkomiteen i Dagbladet samme dag.

Folketoget samlet mellom 8- og 9000 deltakere, ikke 15-20 000 som Haugestad og Lager hevdet utad. Dette er blitt innrømmet av langt de fleste FB-medlemmer. Under folkemøtet på Rådhusplassen fortsatte agitasjonsarbeidet (det ble også solgt 3000 KK), og da Haugestad forsøkte seg frampå med anti-kommunisme, ble han møtt av piping.

Dette var i korte trekk det som skjedde.

Fraksjonen i Arbeiderkomiteen ser hendelsene i Folketoget som en relativ suksess for en riktig taktisk linje. Vi oppnådde følgende:

- Tross FB-ledelsens sekteriske forsøk på å hindre oss, bl.a. ved å appellere til politimester Gjerde, klarte vi å gi et vesentlig bidrag til en kraftig mobilisering mot EEC-medlemskap. I den nåværende situasjonen med fare for sjokk-innmelding til høsten, ser vi dette som det aller viktigste.

Vi oppnådde også:

- en høy grad av enighet med mange FB-medlemmer, diskusjoner i en kameratslig tone.
- stor omsetning av propagandamaterialet
- satte preg på toget slik at det langt mindre entydig kunne tas til inntekt for FB-ledelsens linje
- utvikla motsigelsene i FB, både mellom medlemmer og ledelse og innafor selve ledelsen. Dette styrker mulighetene for å presse gjennom enhetlige aksjoner seinere.

Dersom vi skulle fulgt kameratene i MLF-AUS forslag om ikke å delta i Folke toget dersom vi ikke fikk gå under våre egne paroler og som egen seksjon, kan vi ikke se at disse viktige resultatene ville blitt oppnådd.

Det er klart at ett resultat i alle fall ville blitt en svakere mobilisering mot EEC, noe som sikkert ville gledet monopolkapitalen og AP-regjeringa. Forslaget innebar i tillegg mulighetene for en konfrontasjon mellom EEC-motstandere, noe som reaksjonen utvilsomt hadde sett seg tjent med. Videre innebar det mulighet for konfrontasjon med politiet, som sto rustet med hunder, langkøller og skjold. I den nåværende situasjonen ser vi ingen grunn til å forsvare en slik konfrontasjonslinje.

Forslaget ville etter vår mening i stedet ført til isolasjon av Arbeiderkomiteen fra andre EEC-motstandere, et slag mot massenes økende grad av enhet i kampen og i tillegg gitt FB-ledelsen gode kort på hånden i sin antikommunistiske propaganda.

Vi mener derfor at Arbeiderkomiteens vedtak var riktig. Dette bekreftes også av lokalkomiteenes erfaringer, som viser at deres sjølstendige arbeid har gått sterkt fram i tida etter FB-uka.

Vi oppfordrer alle til en grundig diskusjon av dette spørsmålet, med det siktemål å styrke enheten i m-l-bevegelsen og sikre Arbeiderkomiteen og dens linje nye framganger.

Kameratslig hilsen
Fraksjonen av marxist-leninister
i Arbeiderkomiteen.

KOMMENTAR TIL KORRESPONDANSEN MELLOM ARBEIDERKOMITEEN OG MLF/AU ANGÅENDE FOLKETOGET I OSLO 7/6

Jeg er helt enig i den linje Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid fulgte i spørsmålet om Folketoget i Oslo 7. juni. Da jeg anser dette for en viktig diskusjon av prinsipiell betydning, vil jeg knytte et par kommentarer til spørsmålet.

I bro slyren "Leve det proletariske diktators seier" peker de kinesiske kameratene på flere viktige prinsipper som er av stor betydning i denne diskusjonen. Jeg gjengir noen utdrag av brosjyren, sidene 20, 21 og 22.

"Stilt overfor den store revolusjonære bevegelsen i dag må hvert eneste revolusjonært parti og hver eneste revolusjonær treffe sitt valg. Marsjere i spissen for massene og lede dem? Dilte i helene på dem, fekte med armene og kritisere? Eller stille seg i veien for dem og bekjempe dem? Ekte marxist-leninistiske partier og alle revolusjonære må støtte varmt opp om massenes revolusjonære aksjoner og med taktfulle skritt marsjere i spissen for massebevegelsen og lede massene på deres fram-marsj."

"Folket som utgjør over 90 prosent av befolkningen - arbeiderne, bønderne, studentene og alle de som ikke vil finne seg i å bli underkuet av imperialismen - ønsker alltid gjøre revolusjon. For å kunne overvinne den amerikanske imperialismen og alle dens lakeier er det bydende nødvendig å danne en bred enhetsfront, forene alle krefter som lar seg forene, fienden unntatt, og føre en iherdig kamp."

"Hovedretningen i den revolusjonære massebevegelsen er alltid god og alltid i samsvar med samfunnsutviklingen. Innen massebevegelsen kan forskjellige tankeretninger få innflytelse, forskjellige fraksjoner kan oppstå og forskjellige mennesker kan delta. Det er bare naturlig. Intet i verden er helt reint. Gjennom sin praksis i kamp og ved å foreta stadige sammenlikninger vil folkets brede masser til slutt lære seg å skjelne mellom det som er riktig og det som er galt; de vil til slutt forkaste revisjonisme og alt som er uriktig og godta og tilegne seg marxismen-leninismens revolusjonære sannhet. Et proletarisk parti må trenge dypt ned blant massene og arbeide tålmodig, omhyggelig og gjennom lang tid, for at det stadig kan høyne deres politiske bevissthet og lede massebevegelsen fram på den rette vei."

Jeg mener disse sitatene til fulle understreker det feilaktige og sektariske i kameratene i MLF/AU's forslag til arbeiderkomiteen. Jeg vil kort begrunne dette:

1. Hovedsida ved demonstrasjonstogets politiske innhold var ubetinget progressivt, om enn ufullstendig. Dette ser vi klart i togets hovedparoller, som rettet seg mot EEC, viste at EEC ville føre til høyere levekostnader, og krevde avbrytelse av forhandlingene. Dette har også kamerater i MLF/AU sagt seg enige i. Når de allikevel mente det var uriktig å gå i toget, ble det begrunnet med at toget var en støtte til ledelsen i FB.

2. Dette argumentet stiller etter min mening tingene fullstendig på hodet. Hovedsida ved toget var kampen mot EEC. Ville den underordna sida, støtten til FB-ledelsen, blitt større eller mindre hvis 1000-1500 av Arbeiderkomiteens aktivister ikke hadde deltatt? Toget ville blitt noe mindre, men det ville fått et preg som langt mer entydig kunne tas til inntekt for FB-ledelsen. Arbeiderkomiteens deltagelse førte til at 6000 kjøpte nr. 2 av EEC/Dyrtids-avisa, nær samtlige tok i mot arbeiderkomiteens løpeseddel, 4000 gikk med EEC/Dyrtids-merket (de ble dessverre ut-solgt), og store leier av toget ropte de slagord Arbeiderkomiteen tok initiativet til: "Nei til EEC - felles front mot kapitalen", "Kamp mot EEC, kamp mot Dyrtid" osv. Var det en støtte til FB-ledelsen?! Arbeiderkomiteens fravær, det ville vært den beste støtte til FB-ledelsen!

3. Videre mener jeg kameratene i MLF/AU gjør seg skyldig i den fundamentale feil å stille motsigelsen mellom Arbeiderkomiteen og dens linje på den ene sida, og FB-ledelsen på den andre, over motsigelsen mellom folket og monopolkapitalen. Vi skal ikke inni den samme organisasjons-sjåvinistiske holdninga som Haugestad. Å se et lite Folketog som en god ting, som en kamerat i MLF/AU har sagt, er å stille "kampen" mot FB-le-

delsen over kampen mot monopolkapitalens EEC-angrep!

For kort å oppsummere:

MLF/AU's forslag om ikke å gå i Folketoget uten parolen "Arbeiderkomite-
en mot EEC og Dyrtdid - enhet mot EEC", er i realiteten et forslag om
isolasjon fra massene i Folkebevegelsen. Marxist-leninistenes (og i EEC-
kampen også Arbeiderkomiteens) ledende rolle vinnes ikke ved isolasjon
fra massene og proklamasjoner. Den vinnes ved å "trenge dypt ned i mas-
sene og arbeide tålmodig, omhyggelig og gjennom lang tid, for at det
(partiet) stadig kan høyne deres politiske bevissthet og lede massebeve-
gelsen fram på den rette veg". Jeg er overbevist om at kameratene i MLF/AU
gjennom diskusjonen også vil komme til denne konklusjon.

Kamerat i Arbeiderkomiteens fraksjon (medlem av SUF8m-1) i Oslo)

FOLKEFRONTEN OG SMÅBORGERSKAP ET.

Sammenfatning av en diskusjon om synet på utbygginga av en stor enhetsfront av hele det arbeidende folket til kamp mot EEC. Spesielt vekt blei lagt på å diskutere arbeiderklassens holdning til småborgerskapet.

Vi startet diskusjonen med å klargjøre en del saker i spørsmålet. Begrepet den strategiske defensiven ble diskutert, hvorfor det arbeidende småborgerskapet (fiskere, småbrukere etc.) er viktige allierte i kampen mot monopolkapitalens og imperialismens framstöt. Videre arbeiderklassens viktige rolle i kampen når det gjelder å hindre disse lagas tendens til å vakle, og fir å hindre borger- og storborgerskapets innflyttelse på disse laga. Videre diskuterte vi følgende sitat fra Røde Fane: "Den relativt store gruppe i borgerskapet og småborgerskapet som ønsker å bevare det kapitalistiske systemet her i landet samtidig som den kjemper imot utviklingen under kapitalismen (som går i retning av større økonomiske eheter), inntar historisk sett et reaksjonært standpunkt. Den prøver å bremse eller drive tilbake den historiske utvikling. På linje med denne gruppe står den småborgerlige rasisten Enoch Powell i Storbritannia som er en av lederne i den borgerlige gruppen mot medlemskap i EEC! Vi hadde vanskelig for å skjønne hvordan fiskere, småbrukere osv. i Norge idag inntar "et historisk sett reaksjonært standpunkt" - når de sammen med arbeiderklassen og størsteparten av det norske folk forøvrig går kraftig mot EEC

Bakgrunn for det var at vi prøvde å oppsummere det vi visste om småborgerskapet og utviklinga under kapitalismen. Vi hadde hovedsakelig kjennskap til til fiskere og småbrukere i skogsbygder, bønder - kort sagt småborgerskapet på landsbygda og ved kysten. Vi konstaterte at de økonomisk sett stod i skarpt motsetningsforhold til monopolkapitalen ved at de gjennom strukturrasjonaliseringa får revet næringsgrunnlaget unna, blir drevet til byene og inn i industrien. At denne delen av småborgerskapet selv om de "eier produksjonsredskapene" jobbersvært hardt og som regel tjener svært lite og blir ramma av dyrtida på like linje med andre deler av folket, både når produksjonsutstyret skal fornyes og ved kjøp av varer til livets opphold. En ting vi diskuterte og la vekt på som gruppen mente var en særegenhet for Norge, var disse gruppene subjektive stilling. Store deler av disse gruppene har i moderne norsk historie vært knytta til arbeiderbevegelsen (NKP i Hedmark, Nord-Norge. Store deler av bøndene i Norge, de uten leid arbeidshjelp og Nygårdsvolds AP og AP i de seinere åra.) Prege av utallige kooperative tiltak, som sjølsagt ikke har kunnet realiseres innefor ramma av kapitalismen, men som i utgangspunktet har hatt progressiv karakter. På bakgrunn av denne diskusjonen mente gruppa at parallelen med den småborgerlige "rasisten Enoch Powell" karakteriserte seg sjøl. M.h.p. de politiske konsekvenser av et slikt standpunkt som det som blir hevda i RF (sitert ovenfor) er de politiske konsekvensene klare hva småborgerskapet angår. Det kan bare tjene til å drive naturlige forbundsfeller i kampen mot EEC over i borgerskapets hender (sørordninger etc) på lengre sikt kan de da kan skje mobiliseres mot arbeiderklassen i kampen for sosialismen. Gruppa mente også at det heller ikke var så enkelt. To sjølsagte ting ligger til grunn for det. Den våkne, aktive (den mest framskredne) delen av arbeiderklassen er opptat av, føler ansvar overfor fiskernes, småbrukernes og de mindre bøndenes skjebne. Er det en dårlig ting? Videre kan ingen som har jobbet en del i industri i Oslo kunnet unngå å legge merke til alle førstegenerasjonsproletarene, folk som er drevet inn til byene fra utkantstrøka og landsbygda.

Proletariseringa av mellomlaga fører med seg at mange som jobber i industrien idag har sterke rötter blant disse gruppene. Enten er de tidligere småbrukere eller, som oftest, sønner og døtre av slike. Ei sekterisk linje som den RF legger opp til ville derfor ikke bare være å splitte småborgerskapet fra oss, men også å lage sprekker i arbeiderklassen, hindre linja vår i å slå rot i klassen. Arbeidsfolk i Norge har primært kjennskap til de småborgerlige laga gjennom egen erfaring, ikke gjennom dogmatiske fortolkninger av Manifestet. Vi tror at ei slik linje overfor småborgerskapet ville skape mistillit til hele linja til ml-bevegelsen og følgelig ikke engang kunne skape enhet i arbeiderklassen.

Av ei SUF(m-l)gruppe i Oslo.

INNLEGG

I Røde Fane 1/1971 har Sven L. en artikkel om kampen mot EEC som reiser helt fundamentale spørsmål innen marxist-leninistisk teori. Jeg sikter til forholdet mellom basis og overbygning, nærmere bestemt mellom politikk og økonomi under imperialismen

Han polemiserer der mot et opplegg for kampen mot EEC-medlemskap som "legger hovedvekt på å kreve nasjonale rettigheter og nasjonal suverenitet i en periode med velutviklet internasjonal monopolkapitalisme.. fordi det rett og slett ikke lar seg gjøre å stanse kapitalismens utvikling ved å tviholde på eksisterende forhold". (min uthvelse). Det SB her gjør er å sette likhetstegn mellom den objektive utviklingen i basis, dvs. kapitalens monopolisering og internasjonalisering, og det politiske framstøtet som monopolkapitalistene i dag foretar for å tilpasse overbygningen, de politiske institusjonene, til denne utviklingen i basis.

SB synes å forutsette at økonomiens forrang over politikken er absolutt, at monopoliseringen i økonomien med uungåelighet vil føre til en tilsvarende endring i den politiske overbygningen. Mer konkret formulert: Dette framstøtet som kommer i form av EEC er ikke bare et av flere mulige politiske framstøt fra monopolkapitalens side, det er for tiden beste av flere - men det eneste mulige. Dette innebærer en absoluttering av den objektive økonomiske utviklingen som lett kan føre til politisk defeatisme. Det nytter ikke å kjempe mot politiske framstøt som EEC: Utfallet er gitt så lenge ikke arbeiderklassen reiser seg og styrter kapitalismen. Det samme resonnementet vil også gjelde for kampen mot andre av monopolkapitalens framstøt, som Ottosen-komiteen, Hausmannslinjen osv.

Min tese er at en delseier i kampen er mulig. Vi kan slå tilbake EEC-framstøtet uten en sosialistisk revolusjon. EEC er bare en av flere mulige former for overbygning under imperialismen. Lenin sier det slik: "Det politiske demokrati er i det hele tatt bare en av de mulige former for overbygning over kapitalismen...kjensgjerningene viser at både kapitalismen og imperialismen utvikler seg under alle mulige former og underlegger seg samtlige. Derfor er det teoretisk fundamentalt galt å snakke om "at det er umulig å gjennomføre" en av formene for og ett av kravene om demokrati." Videre: "Det er fullstendig galt å hevde at det er like umulig å gjennomføre nasjonenes selvbestemmelse.. (som) å gjøre slutt på kriser osv." (Nasjonal politikk og proletarisk internasjonalisme, s. 150 og 127)

Det forhold at nasjonal selvbestemmelsesrett og andre demokratiske rettigheter bare er gjennomførbart i "ufullstendig og forvrengt form..(betyr ikke at kommunistene) skal gi avkall på en omgående og besluttsom kamp for alle disse kravene..å formulere og sette disse kravene ut i livet på revolusjonært og ikke reformistisk vis." (Nasjonal politikk s. 128)

Legger vi utelukkende vekten på den økonomiske siden av EEC-framstøtet glemmer vi at det er et politisk framstøt, et angrep på norske politiske institusjoner og deres myndighetsområde. Og at et forsvar av disse institusjonene nå er et forsvar ikke bare for arbeiderklassens, men også hele det arbeidende folks interesser. Det forhold at kampen må bli nasjonal i formen betyr ikke noen avsporing fra klassekampen. "Den sosialistiske revolusjon kan flamme opp ikke bare som følge av en storstreik eller gatedemonstrasjon..., men også som følge av enhver politisk krise..(f.eks.) i forbindelse med en folkeavstemning om en undertrykt nasjons løsrivelse." Den som venter på en "ren" sosial revolusjon vil aldri få oppleve det og er revolusjonær bare i ord, uten evne til å forstå den virkelige revolusjon." (nasjonal politikk s. 129 og 183)

Kamerat fra MLG, Oslo

Organiseringen av kampen mot EEC og dyrtid.

I gruppa vår har vi diskutert våre erfaringer fra EEC-arbeidet og MLF's syn (heftet Enhet Kritikk Enhet)

Vi nølte med å danne en Arbeiderkomite mot EEC og dyrtid. Fra februar til mai i år kalte vi oss Tiltakskomite. Vi hadde stand hver uke og satte i gang studiesirkler. Vi mente ikke som MLF's at store deler av arbeiderklassen måtte mobiliseres før en Arbeiderkomite ble dannet. Vår vurdering gikk mer på særegne forhold, at vi "kjente distriktet dårlig" (bl.a. begynte vi først å selge KK der omtrant samtidig med EEC-arbeidet i år). Den løse organiseringen førte til mange problemer - tendenser til rot, monopolisering og passivitet. Etterhvert krevde aktivistene fra studiesirkelen at vi måtte danne en Arbeiderkomite. Agitasjonsfasen hadde vart for lenge. Nå måtte vi ta ansvaret for organiseringen av kampen mot EEC og dyrtid i distriktet. Allerede nå etter et par uker har det skjedd et oppsving i arbeidet.

MLF's au legger vekt på å innkalle til arbeiderkongress før komiteen dannes. Javel - men hvem skal innkalle og på hvilket grunnlag skal folk mobiliseres? For å trekke folk til et åpent møte er det ikke nok med "interesse". De må skjønne at motstanden mot EEC er det politisk viktigste området nå. Og at det haster! Nå gjelder ikke MLF's au's analyse av "en relativ treg utvikling av de objektive forhold" (s.5 Enhet Kritik Enhet). Tempoet i EEC-forhandlingene skrur opp. Også de subjektive forholdene forandrer seg raskt. EEC-motstanden i folket øker, den må styrkes og organiseres. Ellers kan vi bli et haleheng til utviklingen av folkets motstand.

Kamerater i MLG fra Bislettområdet.

I vår diskusjon av Enhet-Kritikk-Enhet blei det raskt klart at både kameratene i MLF's au's syn på septemberdemonstrasjonen og opprettelsen av Arbeiderkomiteen måtte ha svære konsekvenser for partiet og partibygginga. For å øke den politiske bevisstheten og styrke den revolusjonære bevegelsen trenges iallefall to ting: Ekstern propagita ved såvel massespredning som personlig kontakt, og dristige organisatoriske initiativ. Kameratene i MLF's au understreker med rette viktigheten av det første, men glemmer det siste, enda disse to formene er nært knytta sammen. Uten organisatoriske tiltak med en programmatisk karakter vil en ikke kunne klare å trekke massene over fra uforpliktende sympati til forpliktende deltakelse. Uten å gå i spissen kan en ikke vinne massenes tillit. Partiet bygges gjennom kamp og vinner tillit gjennom kamp. Bare gjennom praktisk handling kan vi vise at vi tjener massenes interesser. Å se bort fra dette vil ha svære konsekvenser for framtida. Uten kamp i dag ingen revolusjon i framtida. Uten erfaring nå, ingen erfaringer for revolusjonen. Vi mente at kameratene i MLF's au's holdning var for defensiv, og at en på den måten ikke kunne utvikle massene, trekke dem videre. Det er i dagiba dagvi marxist-leninister som kan utvikle massene til et høyere nivå, organisere kampen og lede kampen. Dette er et svært ansvar og det forplikter oss til å ta dristige initiativ. Dette er særskilt viktig nå som vi er inne i en periode med rask revolusjonering av massene. Nå som parlamentariske illusjoner svekkes som følge av politikernes EEC-manipulasjoner er det dobbeltviktig konsekvent og målrettet å kjøre ut enhetsfronten som et hovedvåpen i folkets forsvarskamp.

Endelig synes vi at kameratene i MLF's au hadde et ensidig syn på hvordan en vinner erfaring, på kunnskapsprosessen. Vi oppfatta som det skilte mellom teori og praksis. For hvordan vinner vi erfaring. Jo gjennom å analysere de objektive forholda og de subjektive ideene hos massene og gjennom praksis finne ut om vår analysevar riktig.

Vi veit at det i dag er et veldig behov for redskaper i folkets kamp. Overfor disse behova kan ikke vi være defensive, henge etter. Vi må målretta og dristig skape organer som kan ta ledelsen i denne kampen. Hvem andre kan ta denne ledelsen enn det kommunistiske partiet?

Kamerater i MLG, Maridalen, Oslo.

OM DISKUSJONEN PÅ FORHOLDET TIL FB I ML-BEVEGELSEN.

Med utgangspunkt i Formann Maos artikkel "Aktuelle problem innom den antijapanske enhetsfronten" diskuterte gruppa vår motstandsarbeidet mot EEC.

Mao sier: "Den grunnleggende betingelse for seier i forsvarskrigen er utbygginga og konsolideringa av den antijapanske enhetsfronten. Den taktikk som kreves i dette tilfellet er å utvikle de progressive kreftene, vinne middelkreftene og bekjempe det ytterste høyre."

Vi diskuterte hva det ville si for oss å utvikle de progressive kreftene og vinne middelkreftene og fant fram til at bare kommunistenes aktive lederskap på alle nivåer i kampen mot EEC ville sikre at fronten ikke ble oppsplitta og motstanden kvalt av imperialismen og dens lakeier i Norge.

Konkret fant vi fram til at vi måtte arbeide i den lokale FB-gruppa. Der så vi tydelig hvordan det dialektiske prinsippet "ett deler seg i to" gjaldt; på den ene sida var den lokale ledelsen helt lojal overfor FB's ledelse. De var blitt lurt til å tro at kommunistene bare kom for å splitte og så med skepsis på vår linje og våre forslag til utvikling av enhet i kampen. På den andre sida viste det seg gjennom diskusjonen hvordan massene skjønnte våre synspunkter og ble begeistra for et nært og utvikla samarbeid.

Vi har fortsatt arbeidet, konkret kommet fram til forslag om felles studier; har vervet folk til sommerleiren og sympsirkel. Det er ikke lenger folk som tror på kommunisthetsen, og flere har tatt opp diskusjonene om grunnlaget for frontarbeidet i den tilspissa situasjonen vi er i.

Dette har vi oppnådd fordi vi lærte at bare ved å stille oss i spissen for folkets kamp; i dette tilfellet viser gjennom praksisen vår hvordan arbeidet bør føres og tålmodig diskuterer uklare punkter, vinner vi tiltro blant massene og hever deres politiske bevissthet opp på et høyere nivå. Vi mener derfor at det er en gæren linje fra lederne i MLF/AU når de avviser en stor mengde av folket som allierte i kampen. Bare ved aktivt kommunistisk arbeid i FB kan vi avsløre de reaksjonære elementene i FB's ledelse og sikre at fronten mot EEC ikke splittes og folkets kamp svekkes!

Kamerater fra MLG i Oslo

FØRSLAG OM "HOVEDPRINSIPPER FOR MLF I STRATEGIEN FOR ETABLERINGA AV ET KOMMUNISTISK PARTI I NORGE"

MLF grunnlegger seg på maxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning slik MLF's politiske plattform slår fast. Dette betyr at MLF av alle krefter vil arbeide for den sosialistiske revolusjon og kommunismens sak.

Vårt teoretiske grunnlag må vi derfor anvende i arbeiderklassens tjeneste, - gjøre den revolusjonære teori til klassens egen, og gjennom vår praksis må vi både lede og tjene utviklinga av arbeiderklassens revolusjonære slagkraft.

Skal arbeiderklassen kunne gjennomføre den sosialistiske revolusjon må den evne å knuse det borgerlige samfunns system, først og fremst ved å tilintetgjøre borgerskapets økonomiske og politiske makt.

Den endelige seier avhenger av om også arbeiderklassen behersker alle kampformer og at den er organisert med henblikk på å nedkjempe borgerstatens og imperialismens militære makt.

Derfor er etableringa og organiseringa av arbeiderklassens væpnede makt revolusjonens avgjørende garanti og forutsetning.

Den sosialistiske revolusjon avhenger av en rekke objektive betingelser som delvis står utenfor kommunistenes kontroll (slik som takten i utviklinga av kapitalismens almenne krise) men som må utnyttes av arbeiderklassen. Framfor alt må arbeiderklassen i enhver situasjon mobiliseres og organiseres med henblikk på kamp mot monopolkapitalen og borgerskapet - og for sine klasseinteresser. Økonomisk kamp, streikekamper, defensiv og offensiv "legal" virksomhet, politisk generalstreik og væpnet oppstand kombinert med revolusjonær teoretisk opplysnings- og studievirksomhet er metoder som må velges ut fra gitte betingelser, samtidig som man gjennom omfanget av kampen til enhver tid tjener den langsiktige revolusjonære strategi.

For å lede og samordne arbeiderklassens dagsaktuelle kamp mot utbytting og dens forberedelse til revolusjon trenger klassen et organisert sentrum og en veldisiplinert fortropp.

Det kommunistiske parti må utfylle denne rolle. Partiet må være klassens eget parti.

Partiet må bestå av de mest bevisste og framskredne folk fra arbeidernes rekke, dens kadre må bestå av arbeidere med evne, erfaring og opparbeidet tillit for å lede arbeiderklassens daglige kamp, og de må være befestet i den marxist-leninistiske teori.

Framfor alt må partiet organiseres med en jernhard disiplin. Den demokratiske sentralisme vil vise partiets struktur og dets evne som kjempende fortropp i klassekampen.

Partiet må være en del av klassen samtlig som den er ledende fortropp som rekrutterer medlemmer etter strenge statutter.

Partiet skal være proletariatets høyeste form for klasseorganisasjon. Klassen trenger en rekke masseorganisasjoner i sin kamp - disse kan ikke umiddelbart verken inkorporeres eller underlegges partiets formelle lederskap. Det kommunistiske parti opparbeider seg den tillit og autoritet hos massen som gjør dens lederskap reell - slik at den gjennom sine kadre som ofte er ledende tillitsmenn i andre organisasjoner og sin riktige politikk og anvisninger kan samordne hele klassens interesser i en helstøpt praktisk politisk strategi med de store masser som den avgjørende og organiserte kraft.

Derfor må partiet være av arbeiderklassen og for arbeiderklassen - og arbeiderklassen må kontrollere partiet og beksytte partiet. I partiet må all oppsummering av klassens erfaring tas - og strategi og taktikk legges. Det betyr at partiet har kadre som evner å foreta analyse av alle sider ved klassekampens utvikling under de mest kompliserte forhold - og har innsikt i kapitalismens og klassekampens vesen - og at de kjenner inngående til dens økonomiske grunnlag.

Partiet vil derfor også bestå av kadre som ikke sjøl direkte er rekruttert fra arbeiderklassen - men også av intellektuelle som har hatt mulighet for studier og forskning innen det borgerlige system, siden som det er brytninger under dette skjerp i klassekampen stiller på folkets side. Fordi borgerskapet og monopolkapitalen er tvunget til å utvikle vitenskapelig forskning etter materialistiske metoder, legger de sjøl tilrette grunnlaget for vitenskapelig politisk innsikt også hos de intellektuelle som pga. den allmenne krise under kapitalismen presses over på arbeiderklassens side.

Slik tilføres arbeiderklassen vitenskapelige metoder og midler og beriker sitt teoretiske grunnlag, slik at det kan tjene den revolusjonære praksis.

De intellektuelle som på denne måte slutter seg til arbeiderbevegelsen vil være viktige banebrytere i bygginga av det kommunistiske parti og er særs viktige når man skal systematisere de teoretiske studier med henblikk på å utvikle den revolusjonære slagkraft.

Men hovedsaka er at partiet (som grunnlegger seg på marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning) er arbeiderklassens parti, - og at det er skapt av arbeiderklassens egen kamp, - og at det er for arbeiderklassen, - og at dets kjerne er ubetinget proletar.

Den sosialistiske revolusjon er først og fremst arbeiderklassens sak, men som Marx og Engels har uttrykt det:

"I sin kamp mot den eiendomsbesittende kollektive makt kan arbeiderklassen ikke opptre som klasse uten at den samler seg i et politisk parti som skiller seg ut fra og er motstander av alle gamle partier som de eiendomsbesittende klasser har dannet".

Derfor er det marxist-leninistenes hovedoppgave idag å utvikle forståelsen for dette i arbeiderklassen, og at klassens mest framskredne blir våre forbundsfeller i dette arbeid.

Det er av vesentlig betydning at ved ethvert sammenstöt i klassekampen må vi øyeblikkelig ta fatt i sammenstötets allmenne karakter, framholde dette for klassen og utvikle forståelsen for høyere organisasjon for kampen ut fra deres erfaringer slik de framtrer i den særegne formen kampen har hatt.

Dette arbeidet må bringes i framgang, - at det er utviklet og at forbindelsene til og fra massene et i virksomhet er nødvendig for at vi har noe virkelig parti. Bare på dette vis kan marxismen-leninismen forbindes med klassekampens praksis, som er partiets hovedoppgave.

At partiets forbindelser i arbeiderklassen er etablert er også en forutsetning for at partiet skal kunne tjene en annen oppgave, nemlig å bidra til at de halvproletære grupper i folket blir arbeiderklassens forbundsfeller i den revolusjonære kamp mot imperialismen og seinere for den sosialistiske revolusjon, - noe som igjen betinger arbeiderklassens ledelse.

I dag har vi 3 marxist-leninistiske organisasjoner som alle har satt bygginga av partiet som sin viktigste oppgave på kortere sikt.

1. Det viktigste og første som må gjøres for å samordne disse krefter er å avdekke alle motsigelser dem imellom, prøve eventuelle motstridende oppfatninger i en stor diskusjon for derigjennom å oppnå en enhetlig og riktig linje. Felles erfaringer i aksjonsenhet i klassekampen og arbeid i massene i tjeneste for arbeiderklassen vil berike denne diskusjon og tjene enheten.

2. Det neste skritt må være, - så snart arbeidet med diskusjonen og enhetsarbeidet har fått faste former både sentralt og lokalt, - å drøfte opprettelsen av et Marxist-leninistisk forbund (Et forbund av norske kommunister) med felles ledelse osv.

Hver av de tre nåværende organisasjoner bestemmer sjøl hvem som skal tilmeldes Forbundet ut fra kadervurderinger, hensyn til ungdomsarbeid ol. Organisasjonen må ha karakter av et forbund. Dette forbund må sveise gruppene sammen gjennom felles-møter og enhetlige aksjoner, - lokale felles-styrer må dannes - og ikke minst ved felles rekruttering i arbeidet.

beiderklassen - felles ansvar for rekruttering av grunnceller i industrien (og for studiesirkler).

Når forbundet har utviklet dette arbeid - klargjort den riktige politiske linje og utvisket motsigelser av historisk karakter (m.h.t. at gruppene har forskjellig ~~politisk~~ historisk bakgrunn - MLF fra NKP - MLG fra SF osv.) er en viktig fase frem mot dannelsen av et parti gjennomført. Men det avgjørende er at Forbundet gjennom sin virksomhet har festet sine røtter hos arbeidsfolket - og har drevet en viss mengde av åpen propaganda for partiet hos massene med oppsummering av responsen for denne propaganda - og at man har organiserte forbindelser med klassens mest bevisste del.

Har man i hovedsak løst disse oppgaver forberedes en umiddelbar dannelsen av et norsk kommunistisk parti. Forbundet blir da rekrutteringsplass for partiet.

Forbundets hovedoppgave blir derfor forberedelsesarbeid i arbeiderklassen for dannelsen av partiet, - å sørge for at det virkelig blir klassen som står for partiet.

Dette arbeid er nøye forbundet med evnen til å delta i og lede massekamper, - og i dets evne til å forsvare marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning som grunnlaget for alle trinn i organisasjonsarbeidet.

Forbundet oppsummerer framgangen i å skape politisk og organisatorisk enhet i gruppene og mellom gruppene - og oppsummerer Forbundets framgang i rekruttering av arbeiderklassen og marxist-leninistenes sammensveising med arbeiderklassen. Forbundet må vurdere det rette tidspunkt hvor klassen vil (gjennom den mest bevisste del) støtte dannelsen av partiet.

Forbundet innkaller da til en kongress hvor det kommunistiske partis statutter og program vedtas. Likedan må partiets faste arbeidsprogram vedtas.

Partiets første sentralkomite velges av denne kongress, samtidig som rekrutteringa til partiet øyeblikkelig starter etter de vedtatte statutter og retningslinjer.

Vedtatt på MLF's landsmøte juni 1971.

PARTIET OG PARTIBYGGINGA, HVA MOTSIGELSENE DREIER SEG OM:

Partiet skal nå diskuteres i fellesskap i hele bevegelsen. Vi vil derfor forsøke å gjøre opp status og peke på hvor motsigelsene etter vår erfaring egentlig finnes.

Det er sjøelve utviklinga, både av klassekampen og ml-bevegelsen, som nå setter spørsmålet om partiet på dagsordenen. Etter bruddet i NKP er den norske ml-bevegelsen endelig helt ferdig med en fase i sin utvikling. I den nye fasen blir oppgaven å forene kreftene i en enhetlig kommunistisk organisasjon, som får som oppgave å bygge partiet. Alle tre ml-organisasjoner har vedtatt å gå inn for en slik organisasjon, og dette har sterk støtte blant medlemmene i ml-bevegelsen. Men hvordan skal oppgaven løses, og hva slags parti skal vi skape? Dette blir naturligvis det nye spørsmålet. Her er det helt naturlig at det i første omgang oppstår forskjellige syn, motsigelser og diskusjon.

I dette spørsmålet finnes det altså både enhet og kamp. Enheten går på oppgaven: å forene kreftene og bygge partiet. Dette er alsolutt hovedsida i motsigelsen. Kampen står om hvordan vi skal nå fram til enhet, til partiet og delvis også om partiets karakter.

Når vi her prøver å kartlegge uenigheten, bygger vi bl.a. på sentrale og lokale diskusjoner, artikler skrevet av folk i de tre organisasjonene, forslag og dokumenter til MLFs og MLGs landsmøter i juni 1971 mm. Sjøl om vi rekner med å ha fått en allment god oversikt over motsigelsene, vil vi understreke at bildet fortsatt på noen punkter er ufullstendig. Det har hittil bare vært mulig å få gjennomført et felles diskusjonsmøte om partiet. Derfor veit vi f.eks. ikke om kameratene i MLFs AU er enige/uenige om våre teser om partibygginga, eller om de har vesentlig kritikk av den store artikkelen til spørsmålet om partiet. På noen andre områder (bl.a. gjelder det taktikken) har diskusjonen også vært ufullstendig. Men de store linjene mener vi likevel er klare.

Sentralt har skillelinjene gått mellom MLFs AU på den ene sida og MLGs og SUF (m-l)s AU på den andre sida. Men motsigelsene finnes også innen organisasjonene. I alle tre organisasjoner finnes det støtte for begge syn. Det finnes også folk som har synspunkter som (så vidt vi forstår) ikke støttes av noen av AU-ene - bl.a. finnes det fortsatt enkeltpersoner som støtter Baude-klikken. det ville derfor være en forenkling å hevde at dette vesentlig er motsigelser mellom organisasjonene, og bare ta opp de synspunktene som er lagt fram av ledelsene. Diskusjonen må gå innenfor alle organisasjoner og ta opp alle de synspunktene som blir kastet fram av kamerater i bevegelsen, enten de har sentrale tillitsverv eller ikke.

Når det gjelder vår argumentasjon, så har vi lagt den fram i artikler vi har skrevet før. De finnes her bl.a. i tilleggsmaterialet. På disse punktene vil vi derfor ikke gjenta hele argumentasjonen, men kort repetere hovedpunktene i den. I tillegg er enkelte nye ting kommet fram. Særlig vil vi henvise til de to vedtaka som blei gjort i spørsmålet om partiet på MLFs landsmøte. Det ene vedtaket heter PRINSIPPER FOR MLF I DANNESEN AV ET KOMMUNISTISK PARTI I NORGE. Dette vedtaket blei seinere også ensstemmig vedtatt på MLGs landsmøte. Vi synes det er meget bra og er ikke uenig i det på noe punkt. Det andre vedtaket heter HOVEDPRINSIPPER FOR MLF I STRATEGIEN FOR ETABLERINGEN AV ET KOMMUNISTISK PARTI I NORGE. Det er utformet av kameratene i MLF/AU og inneholder en del saker vi er uenige i.

Partistiftelsen og partiet.

Parti for kamp har vært utgangspunktet for de artiklene som MLG/AU og SUF (m-l)/AU har laget om partiet: "en kraftig avantgardeorganisasjon som har evnen til å lede proletariatet og de revolusjonære massene i kampen mot klassefienden" (Mao).

I ytterste konsekvens betyr dette revolusjonær væpnet kamp for å erobre statsmakta og beholde den. Bare gjennom å lede klassen i militær kamp kan partiet vinne den politiske makta, for "den politiske makt vokser ut av geværløpet" (Mao). Det finnes ingen annen vei å gå: "Revolusjon med bruk av vold er et allmengyldig prinsipp for den proletariske revolusjon. Et marxist-leninistisk parti må holde fast ved dette allmengyldige prinsipp og anvende det på den konkrete praksis i sitt eget land. Historiens erfaringer viser oss at når proletariatet og det undertrykte folket i et land skal overta den politiske makt i et land og seire i sin revolusjon, må dette uten unntak gjennomføres ved hjelp av geværet; det må gjennomføres under ledelse av et proletarisk parti, ved at det håndles i samsvarende med landets særegne forhold, ved at det gradvis bygges opp væpnede styrker av folket og ved at det utkjemper en folkekrig etter at de brede masser er blitt vekket og gått til aksjon, samt at det føres stadige kamper mot imperialistene og de reaksjonære. Dette gjelder for den russiske revolusjon, den kinesiske revolusjon, revolusjonene i Albania, Vietnam, Korea og andre land, og det finnes intet unntak!" (fra "Leve det proletariske diktaturets seier", artikkel skrevet av våre kinesiske kamerater i anledning Paris-kommunens hundreårsdag - kapitlet "Det er ytterst viktig for det revolusjonære folket å gripe til geværet.")

Altså: Alle marxist-leninistiske partier i alle kapitalistiske land, uten unntak, må ha som oppgave å forberede seg på å lede væpnet kamp. Er det riktig å si at det vi skrev om væpnet kamp i TIL SPØRSMÅL OM PARTIET er feilaktig, ettersom vi kalte væpnet kamp en "oppgave", mens det i virkeligheten er en "metode" og "bare en av partiets mange kampmetoder?"

Vi vil avvise alle ideer om at væpnet kamp bare er "en metode blant mange andre", slik som parlamentarisk kamp, faglig kamp osv. Det har aldri skjedd i noe land at slike "metoder" har vært brukt til å erobre statsmakta for arbeiderklassen. Å likestille væpnet revolusjon med andre "arbeidsmetoder for partiet" er derfor et viktig skritt på veien til revisjonismen, og beslektet med ideer om "fredelig overgang". Vi hevder at det hjelper ikke hvor godt partiet behersker all slags andre "arbeidsmetoder", dersom det ikke i det avgjørende øyeblikk behersker den væpnede kampens metode.

Samtidig betyr ikke dette at vi underkjenner dagskampen. Ivert imot kan partiet bare herde seg, vinne erfaring, knytte sterke bånd til klassen og vinne støtte fra den gjennom is tadig større målestokk å kaste seg inn i dagskampen i alle dens former. Parti for dagskampen står ikke i motsetning til parti for væpnet opprør, men betyr den konkrete forberedelsen gjennom kamp av et parti som kan lede revolusjonen. F.eks. er den massestøtten og tilliten bevegelsen vinner på forhånd av avgjørende betydning for opprørets utfall, og de arbeidsmetoder som kampen utvikler - som de illegale formene vi nå må utvikle for å unngå overvåkning bl.a. i det faglige arbeidet - gjør det lettere å tilpasse bevegelsen det langt hardere klima som finnes i en revolusjonær situasjon.

Ut fra grunnlaget parti for kamp blir det naturlig å legge stor vekt på partiets forskjellige egenskaper - som demokratisk disiplin, skoleringsnivå, snidighet, evne til å anvende masselinja, knytte kontakter og fylke flest mulig rundt seg osv. Det avgjørende blir ikke partiets størrelse, kvantitet, men dets gode egenskaper, kvalitet. Et stort parti som erklærer seg som marxist-leninistisk, men som er svakt organisert og i indre oppløsning, med fullt av råtne elementer i rekkene (se f.eks. på SF og NKP) er i virkeligheten svakere enn et lite parti som virkelig er av marxist-leninistisk type.

Derfor har vi stilt følgende krav som vi mener må oppfylles for at et proletarisk parti virkelig skal svare til navnet: Organisatorisk rygggrad i industriarbeiderklassen (celler i storindustrien), proletarisk program (bygd på forening av Mao Tsetungs tenkning med en klasseanalyse av Norge) og proletarisk disiplin (organisatorisk enhet og demokratisk sentralisme).

Kameratene i MLF/AU har ikke kommentert disse krava til partiet direkte. Derimot har de kommet med en del andre punkter, som kan oppfattes som

krav som må oppfylles ved partistiftelsen. Disse kan i hovedsak konsentreres til tre:

1. Arbeiderklassens aktive medvirkning ved partistiftelsen. I beretninga fra MLFs SK/AU på landsmøtet nevnes vår kritikk (i til spørsmålet om partiet) av vedtaket ARBEIDERKLASSEN OG GJENNREISNINGEN AV DENN KOMMUNISTISKE PARTIS ORGANISATORISKE LEDELSE. Det vi avviser i de to vedtakene er en betingelse for partistiftelsen at arbeiderklassen deltar aktivt i å organisere partiet alt før stiftelsen. MLFs beretning sier seg enig nok av kritikken, men avviser kjernen i den: "Men når det gjelder hovedprinsippene for nettopp den organisatoriske sida ved oppbygginga - arbeiderklassens aktive medvirkning - så står vi på den" (s.7) Å klassen alt ved starten på en eller annen måte skal delta i partiets arbeid - ved å organisere det, sikre det, kontrollere det osv. er ellers en ide som er lagt fram i forskjellige former mange steder, se TIL SPØRSMÅLET OM PARTIET og TESER OM PARTIBYGGINGA.

2. Arbeiderklassen skal kreve partiet. Et slikt krav er en avgjørende betingelse for partistiftelsen. Dette er gjentatt i MLF/AUs FORSLAG OM "HOVEDPRINSIPPER FOR MLF I STRATEGIEN FOR ETABLERINGEN AV ET KOMMUNISTISK PARTI I NORGE". Her står det at det er et viktig skritt i retning partiet når den politiske linja er klargjort (betyr kanskje program og klassanalyse?) og motsigelsene i bevegelsen av historisk karakter er visket bort innafor et forbund.

"Men det avgjørende er at Forbundet gjennom sin virksomhet har festet sine røtter hos arbeidsfolket - og har drevet en viss mengde av åpen propaganda hos massene med oppsummering av responsen for denne propaganda - og at man har organisert forbindelser med klassens mest bevisste del." videre: "Forbundet må vurdere det rette tidspunkt hvor klassen vil (gjennom den mest bevisste del) støtte dannelsen av partiet. Forbundet innkaller da til en partikongress..." Her står det klart og tydelig at klassen må støtte dannelsen av partiet alt før det er dannet. Denne ideen er forøvrig også lagt fram flere steder, se de samme art. som under pkt. 1.

3. Partiet må stiftes i en svært gunstig situasjon i klassekampen. Denne ideen kan lett ledes ut av pkt. 2 - kan det tenkes av klassen "krever" partiet annet enn i en svært gunstig situasjon? Det å "vurdere det rette tidspunktet" kan da forklares slik: Det ville være taktisk gunstig å velge toppen av et oppsving i klassekampen, og stifte partiet f.eks. under en generalstreik, evt. noen uker eller måneder før en generalstreik. Uansett om eksemplet er uholdig, så er kjernen i argumentasjonen i hvert fall klar: man venter med partistiftelsen til det kommer et stort oppsving.

Vårt syn på disse spørsmålene er klart. Vi avviser disse krava til partistiftelsen som feilaktige. Som vi har pekt på, blei hverken KKP, SUKP, APA eller VAP stifta med "arbeiderklassens organisatoriske medvirkning" eller på et tidspunkt da det var foretatt "oppsummering av responsen i massene" for propaganda for partiet, eller etter at arbeiderklassens mest fra skredne del hadde "krevd" eller "støttet" opprettelsen av partiet. Historiske erfaringer viser også at det er best om partiet kan stiftes i en stille periode før et oppsving, og ikke under selve oppsvinget. Et oppsving i klassekampen stiller store krav til partiet - jo nær tid til forberedelser, jo bedre. Bolsjevikene oppsto som tendens i Russland i 1903, og heldigvis ikke så seint som i 1905, ellers hadde deres innflytelse dette revolusjonsåret utvilsomt vært mindre. Bolsjevikene konstituerte seg som parti i 1912 - hadde de vanta til 1917, ville Oktoberrevolusjonen ikke kunnet scire!

I tillegg til dette vil vi kort nevne diskusjonene om partiets karakter. Vi vil også reise spørsmålet om to forskjellige syn når det gjelder forholdet individ-kollektiv. Noen kamerater mener at kollektivets interesser må være overordnet individets, mens andre kamerater mener at disse må være likestilt. Vi mener at dette spørsmålet er av avgjørende betydning for partiets karakter som kampparti, bl.a. når det gjelder den

demokratiske og sosialistiske, revolusjonære offervilje osv. Vi støtter derfor fullt ut de kameratene som mener kollektivets interesser må overordnes individets. (se TIL SPØRSMÅL OM PARTIET).

Rosa Luxembourgs feilaktige standpunkter i partispørsmål - referert fra hennes polemikk mot Lenin - blei støttet av kamerat Eva B. i en artikkeli Røde Fane nr. 1 -1971. Kamerat Eva B. støtter her Rosa Luxembourgs angrep på leninistisk sentralisme og disiplin. Vi mener at disse ideene er beslektet med tanken om at individ og kollektiv er likestilt - dvs, at det er ultrademokratiske ideer. (se TIL SPØRSMÅL OM PARTIET).

Til slutt vil vi nevne at det er kommet fram kritikk mot den linje for illegal oppbygging av partiet som vi legger fram i TIL SPØRSMÅL OM PARTIET.

Vi vil understreke at så vidt vi veit, er disse synspunkter ikke representative for hele MLFs AP. På den andre sida har kameratene i MLFs AU heller ikke tatt klart standpunkt til den.

Disse sakene er det som til nå har vært oppe i diskusjonen om partiet og partistiftelsen

En enhetlig organisasjon og veien fram til den.

Veien til partiet går gjennom en enhetlig partibyggende organisasjon. Dette har det alt lenge vært enighet om innafor ml-bevegelsen. Det finnes også en grunnleggende enhet om flere spørsmål. Det ser vi bl.a. i forslaget "PRINSIPPER FOR MLF FOR DANNElsen AV ET KOMMUNISTISK PARTI I NORGE" som er vedtatt enstemmig av landsmøtene i MLF og MLG. Innholdet i dette var bl.a.:

- Situasjonen i det partibyggende arbeidet og klassekampen krever en enhetlig kommunistisk organisasjon: ett og ikke tre sentra.
- Det er nødvendig og mulig å skape en slik organisasjon raskt.
- Problemen ved dannelsen av en enhetlig organisasjon må løses av alle medlemmene i bevegelsen gjennom felles diskusjon.
- I mellomtida bør samarbeidet styrkes, særlig når det gjelder studieraksjoner, organisatorisk samarbeid på alle plan, felles diskusjoner. Konkrete samarbeidstiltak som felles industriceller er viktige og kan opprettes på kort sikt.

Enigheten dreier seg nå om den enhetlige organisasjonens karakter og veien fram til den.

MLFs og SUF (m-l)s syn på en slik organisasjons karakter har vært klar i flere år, og er bl.a. slått fast i vedtak på landsmøter og landskonferanser. Vi mener at en slik organisasjon bør være organisert etter vanlige, kommunistiske prinsipper, med organisatorisk enhetlige grunnorganisasjoner og organisatorisk enhetlig ledelse alt fra start av. Det er også slått fast i vedtak fra våre organisasjoner at vi med organisasjonen fra starten bør ha som medlemmer kameratene fra MLF, MLG og de mest franskredde fra SUF (m-l). Resten av SUF (m-l) vil bli denne organisasjonens ungdomsforbund. Dette erklarte SUF (m-l) som målsetning for seg i et enstemmig vedtak på en landskonferanse alt i februar 1969.

MLF/AUs syn, derimot, har i de seineste månedene ikke vært så klart. MLF/AUs forslag HOVEDPRINSIPPER FOR MLF I STRATEGIEN FOR ETABLERING AV ET KOMMUNISTISK PARTI I NORGE står en del ikke helt klare formuleringer om dette. Her står det at det er nødvendig å: "... drøfte opprettelsen av et marxist-leninistisk forbund (et forbund av norske kommunister) med felles ledelse osv." Hver av de tre organisasjonene bør tenner sjøl hvem som skal tilmeldes forbundet ut fra kadervurderinger, hensyn til ungdomsarbeid o.l. Organisasjonen må ha karakter av et forbund." Videre: "Dette forbund må sveise gruppene sammen gjennom fellesmøter og enhetlige aksjoner -lokale fellesstyrer må dannes - og ikke minst ved felles rekruttering i arbeiderklassen - felles ansvar for rekruttering av grunnceller i industrien (og for studiesirkler)"

Før partistiftelsen skjer dette: "Forbundet oppsummerer framgangen i å skape politisk enhet i gruppene og mellom gruppene."

Hva betyr dette egentlig? Man kan få det inntrykket at det blant annet innebærer følgende: 1. Alle organisasjoner går opp i forbundet - også SUF (m-l). Ungdomsforbundet opphører å eksistere som egen organisasjon ved dannelsen av forbundet, og en ny kommunistisk ungdomsorganisasjon skal opprettes først ved partistiftelsen!

2. MLF og MLG (sammen med SUF (m-l) fortsetter å eksistere innafor et forbund, med egne styrever osv, og vil bare gradvis utvikle felles grunnorganisasjoner, felles lokale styrever o.l. Forbundet skal "sveise gruppene sammen gjennom fellesmøter" m.a.o.: gruppene driver fortsatt også med egne møter. "Lokale fellesstyrever må dannes" - betyr dette at forbundet først skal dannes på toppen, og bestå for en tid med parallelle grunnorganisasjoner med forskjellige styrever? Slik ser det ut. "Forbundet oppsummerer framgangen i å skape politisk og organisatorisk enhet i gruppene og mellom gruppene", det vil si: Det finnes forskjellige grupper i forbundet, som man skaper enhet innafor og mellom - grupper som er organisert hver for seg, ettersom de skal fram til organisatorisk enhet! Hva slags organisasjon er dette? Det er ingen organisasjon som bygger på vanlige kommunistiske organisasjonsprinsipper, slik vi har foreslått. Det må vel nærmest være en nyskaping i den kommunistiske verdensbevegelsens historie, en slags "paraply-organisasjon" eller organisasjon av organisasjoner - en gruppe av "partier i partiet". Vi beklager dersom vi skulle uttrykke noe annet enn det forslagsstillerne mener, vi er nødt til å peke på hva de uttrykkelig sjøl har skrevet. Det må være kameratene i MLF/AU's eget ansvar å skrive sine forslag sånn at de ikke kan føre til eventuelle misforståelser!

Vi vil kort uttrykke vårt syn på det vi nå oppfatter som linja til kameratene i MLF/AU. Vi er uenige i å lage et forbund i form av en laus "paraply-organisasjon". Vi foreslår å bruke vanlige hovedvunne kommunistiske prinsipper: enhetlig organiserte grunnorganisasjoner, enhetlig organiserte styrever og enhetlig organisert ledelse fra første stund. Politisk enhet kan vi først fullt ut oppnå etter en tid, men organisatorisk bør enhet kunne opprettes fra starten i et forbund. Vi skjønner ikke at en laus gruppering av grupper o.l. skal kunne gjøre nytte for seg i partibygginga eller klassekampen, og hvorfor vi ikke kan følge leninismens prinsipper her som ellers. Vi skjønner heller ikke at det kan være gunstig å nedlegge SUF (m-l) som ungdomsforbund for bevegelsen, for evt. sinere å opprette et nytt. Ungdomsforbundet fungerer meget bra og er i rask vekst, legges det ned vil både det kommunistiske ungdomsarbeidet og hele bevegelsen bli skadekildende. Hvor er logikken her? Vi skjønner det ikke.

Opptak av medlemmer til en enhetlig kommunistisk organisasjon er et annet spørsmål det hersker uenighet om.

Vårt syn er lagt fram i TESER OM PARTIBYGGINGA: "Vi foreslår at... alle organiserte ml-ere på et sted i fellesskap foretar kadervurderinger og gjennom demokratiske drøftinger kommer fram til hvem som bør tas opp... det store flertallet av medlemmer både i MLG og MLF vil kunne tilfredsstille opptakskrava..." Vi foreslår altså kadervurderinger i fellesskap. Her må det sjølsagt tas hensyn til at kameratene kommer fra forskjellige organisasjoner og er vant til forskjellig arbeidsstil og tempo o.l. - dessuten at noen kamerater er yngre, andre er eldre og kan ikke jobbe så hardt, men har likevel mange verdifulle erfaringer å komme med. Vi tror ikke at kameratene fra MLF behøver å være redde for at de ikke skulle bli funnet "bra nok" av medkomene i de andre organisasjonene, slik som noen har antydnet.

Kameratene i AU i MLF var tidligere negativt innstilt til kadervurdering for opptak. Nå heter det i HOVEDPRINSIPPER FOR MLF I STRATEGIEN FOR ETABLERING AV ET KOMMUNISTISK PARTI I NORGE, slik dette blei vedtatt på MLF-landsmøtet: "Hver av de tre nåværende organisasjoner bestemmer sjøl hvem som skal tilmeldes forbundet ut fra kadervurderinger...".

Det den konkrete uenigheten nå går på, er at kameratene i MLF/AU mener at kadervurderingene skal gjøres adskilt, i hver organisasjon, og avgjørelse tas der.

Til dette synet vil vi si: for det første mener vi at det er et stort framskritt at vi nå er blitt enige om at kadervurderinger bør foretas. Vi tror imidlertid fortsatt at det ville være best for å sveise folk fra de tre organisasjonene sammen til en, om kadervurdering og avgjørelse blei gjort i fellesskap. Vi kan ikke skjønne at kameratene i MLF skaukle ha noen grunn til å frykte resultatet av en slik framgangsmåte.

Samtidig vil vi understreke at dette er et forslag og ikke noe fastlåst standpunkt fra vår side. I forslaget PRINSIPPER FOR MLF I DANNElsen AV ET KOMMUNISTISK PARTI, som også blei vedtatt på MLG-landsmøtet, står det at "problemene ved dannelsen av en enhetlig organisasjon må løses av alle medlemmene i bevegelsen gjennom felles diskusjon." Vi oppfatter det dermed for slik at ALF/AUs syn på hvordan kadervurderingene bør gjøres heller ikke er endelig fastlåst. Om alle kamerater her møter til den felles diskusjonen med ønske om å oppnå et enhetlig resultat, tror vi derfor dette skal bli et av de spørsmåla som det blir forholdsvis lett å løse.

Utvikling av samarbeidet fører til en enhetsorganisasjon. Som vi før nevnte så enhet i prinsippet her. I praksis viser det seg imidlertid forskjellige syn, som særlig går på takten i utviklinga av det organisatoriske samarbeidet.

Ut fra at vi mener det både er nødvendig og mulig å danne en enhetlig organisasjon raskt, mener MLG/AU og SUF (m-l)/AU at utbygging av det organisatoriske samarbeidet også kan føres ganske langt fram raskt. MLF/AU har derimot vært noe mer skeptisk til dette, gått inn for et langsommere temp og mindre forpliktende former.

Som kjent mente MLF/AU at det var nødvendig å bryte samarbeidet i det felles faglige utvalg, mens MLG/AU og SUF (m-l)/AU mente dette samarbeidet et burde kunne fortsette. MLF/AU mente også opprinnelig at det var nødvendig å bryte samarbeidet i det felles studieutvalget, og fortsatte her først etter diskusjon med ledelsene i de andre organisasjonene.

Nå fortsetter det faglige samarbeidet i en løsere form: i Oslo/Akershus er det på forslag fra kameratene i MLF/AU opprettet et felles faglig forum for ml-bevegelsen. De andre organisasjonene støtter dette fullt ut, men mener at en høyere form for fellesorganisering burde vært mulig.

På MLFs landsmøte blei det vedtatt forslag om at MLF om mulig skal supplere KLASSEKAMPENS redaksjon. Vi støtter dette som en god form for videreutvikling av det politisk-organisatoriske samarbeidet, og ser tvil til et slikt forslag som uttrykk for skepsis til samarbeid allment.

Kameratene i MLF/AU har også prioritert felles diskusjoner med ledelsen i de andre organisasjonene lavere enn MLG/AU og SUF (m-l)/AU.

Disse punktene oppsummerer uenigheten når det gjelder en enhetlig kommunistisk organisasjon og veien fram til den.

ANDRE SPØRSMÅL: PARTIETS FORHOLD TIL FORSKJELLIGE KLASSER OG GRUPPER - AVGRENSNING MOT ULTRA-"VENSTRE".

Forholdet til forskjellige grupper og klasser er et viktig spørsmål for proletariats parti. Hvilken politikk som herføres, om partiet eigner prinsippfasthet og smidighet på dette området, blir avgjørende for om partiet virkelig vil klare å fylke store masser rundt seg i kampen. "er er det derfor også spesielt nødvendig å avgrense seg far ultra-"venstre frasemakere som erstatter en smidig kommunistisk taktikk med trotskisk proklamasjonspolitikk.

Disse spørsmålene er utførlig diskutert andre steder. Vi vil derfor nøye oss med en kortfattet oppsummering.

Holdninga til småborgerskapet. Hvordan skal proletariatet kjempe for å fylke det om seg? Vi mener at MLF/AU og noen kamerater som har skrevet i Røde Fane legger for stor vekt på småborgerskapets reaksjonære side

i dagens situasjon. Vi henviser ellers til EEC-diskusjonen

Forholdet til Folkebevegelsen mot EEC Vi har forskjellig syn på taktikken overfor demonstrasjonen 7. juni 1971, og på riktigheten av å gå inn i FB. MLG/AU og SUF (m-1)/AU deler det synet som flertallet på MLFs landsmøte vedtok. Se ellers EEC-diskusjonen. Vi mener det grunnleggende her er et skille i synet på hvordan partiet skal utvikle en smidig politikk for å gjøre det lettest mulig for massene å komme over til oss: kort sagt, at det syn som kameratene i MLF/AU la fram for 7. juni var sekterisk, mens vedtaket på MLFs landsmøte gikk inn for ei riktig masselinje.

Holdninga til de intellektuelle. I TIL SPØRSMÅLET OM PARTIET spurte vi om kameratene i MLF/AU delte Baude-klikkens syn på de intellektuelle. MLF/AU gir uttrykk for sitt syn i HOVEDPRINSIPPER FOR MLF I STRATEGIEN FOR ETABLERINGA AV ET KOMMUNISTISK PARTI I NORGE: "Partiet vil også bestå av... intellektuelle som har hatt mulighet for studier og forskning innen det borgerlige system, men som i brytninger under den skjerppe klassekampen stiller seg på folkets side. Fordi borgerskapet og monopolkapitalen er tvunget til å utvikle vitenskapelig forskning etter materielistiske prinsipper, legger de sjøl til rette grunnlaget for politisk innsikt også hos de intellektuelle som p.g.a. den allmene krsie i kapitalismen presses over på arbeiderklassens side."

Til dette vil vi si: vi er glade for at MLF/AU viser en positiv holdning til de revolusjonære intellektuelle, og således avviser Baudeklikkens og Kalheims hets her. Likevel tror vi ikke at kameratene i MLF/AU helt har forstått hvorfor intellektuelle blir revolusjonære. Hovedårsaka er nemlig at de intellektuelle proletariseres: de blir tyngt ned av svær studiegjeld, får stadig hardere studie- og arbeidspress, dårligere lønninger, blir utsatt for arbeidsløshet mm. Såleis var en skolelærers lønn for et par generasjoner siden flere ganger så stor som lønna til en industriarbeider, mens den idag ofte er mindre. "Studenten som får 60 000 i årslønn bare han er ferdig" er et fantasiprodukt som stammer fra reaksjonens og høyresosialdemokratiets hets mot den revolusjonære studentbevegelsen. Det er nemlig slett ikke studenter fra rike familier som også får best muligheter etl "studier.. innafor den borgerlige system" eller høyt gasjerte forskere som får best mulighet til "forskning innafor det borgerlige system" som blir revolusjonære. Tvert imot er det de studenter og intellektuelle, som får føle undertrykkelsen hardest og derfor også får minst mulighet til "studier og forskning" som først oppnår "politisk innsikt" og slutter seg til marxist-leninistene. Dette har kameratene i MLF/AU ikke klart for seg ennå. Men dette er en uviktig sak i forhold til at vi har den samme positive holdninga til de revolusjonære intellektuelle.

Holdninga til Baude-klikken. Avgrensning mot den trotskistiske Baudeklikken er avgjørende dersom vi skal unngå å ramle ut i sekterisme i partispørsmål. MLF/AU har tidligere ikke villet ta stilling til Baudeklikken, og kritisert MLG/AU forsi MLG klart tok avstand fra den. Nå forstår vi på kamerat formannen i MLF at han tar klart avstand fra Baude-klikken og er enig i at den er trotskistisk - bl.a. ga han uttrykk for det på en utmerket måte på MLGs landsmøte. Men så vidt vi veit har MLFs SK/AU fortsatt ikke tatt stilling i spørsmålet. Og det finnes fortsatt enkelte kamerater i MLF som mener Baude-klikken har en riktig linje.

Disse punktene oppsummerer vårt syn på de øvrige motsigelsene i partispørsmålet.

ENHET ER HOVEDSIDA !

Vi sa innledningsvis at vi mente at enhet, og ikke splittelse, var hovedsida i spørsmålet om partiet og partibygginga. Vi har også henvist til at landsmotene i MLF og MLG har vedtatt et identisk lydende forslag om partibygginga. Vi mener at dette er et konkret eksempel på at skillelinjene ikke er uoverstigelige, at motsigelsene ikke er uløselige.

Vi finner dette synet bekreftet i avslutninga til SK/AUs beretning til MLF-landsmøtet: "Norge står i en spesiell situasjon i Europa fordi borgerskapet ikke har klart å splitte marxist-leninistene opp i stridende grupperinger. Kamerater, la oss se denne vår gunstige posisjon i øynene og la oss ikke bli provosert til splittelse. For kamp for forsvar av marxismen-leninismen, avvis trotskistiske og revisjonistiske ideer i deres utspring."

Vi er enige i dette og finner også konkrete tegn på at vi virkelig ikke vil bli provosert til splittelse. Nye samarbeidsformer blir utvikla, tross uenighet om takten o.l. På mange punkter er uenigheten blitt mindre - jfr. Baude-gruppa. Vi er sikre på at hele ml-bevegelsen kan forene seg og finne fram til en felleslinje, bare spørsmåla som nå står igjen blir virkelig diskutert. Og diskusjonen utvikler seg virkelig - vokser i bredde og dybde. La oss sørge for at diskusjonen utvikler seg enda mer og blir enda kraftigere! Jo mer diskusjon - jo raskere vil vi nå fram til enhet!

ENHET - KRITIKK = ENHET!

TRE ORGANISASJONER - EN BEVEGELSE !

LEVE MARXISMEN-LENINISMEN-MAO TSETUNGS TENKNING !

FRAM FOR DET KOMMUNISTISKE ARBEIDERPARTIET !

AU i MLG

AU i SUF (m-l)

TESER OM PARTIBYGGINGA.

Kamerater!

På grunnlag av diskusjonen på forrige trippel har vi laga endel teser som sammenfatter noen av våre hovedsynspunkter på partibygginga. Tese-nes konsentrerteform skulle gjøre dem nokså lette å kommentere. De kan besvares med enig - uenig. Slik blir det enklere å finne de områdene der vi virkelig må konsentrere diskusjonen.

1) Partiet går gjennom EPO. Å samle de organiserte kreftene som alt finnes i en ledelse, Enhetlig Partibyggende Organisasjon(EPO) med et sentrum i stedet for flere i ml-bevegelsen - det er den viktigste partibyggende oppgaven for kommunistene nå. ML-bevegelsen har gått inn i en ny fase og det viktigste hindret for EPO fjerna, i og med at MLF har avslutta kampen i RTLs revisjonistiske NKP. Det som nå kreves, er at vi utvikler den felles diskusjonen i ml-bevegelsen videre i retning enhet. Full enhet er ikke nødvendig, det vil være utopisk å tro at full enhet virkelig kan oppnås før alle i en tid har hatt felles erfaringer fra en organisasjons arbeid og massekamper. Det er tilstrekkelig at vi viser at vi virkelig kan bruke diskusjonen til å løse problemer og oppnå stadig større enhet.

Så snart det er gjort, kan EPO opprettes, det er ikke nødvendig å stille opp ytterligere betingelser (f.eks. en kraftig utvikling av massekampen o.l.) Kommunistene kan derfor nå temmelig raskt legge grunnlaget for EPO i den forholdsvis nære framtid.

2) Forberedelser til EPO. Grunnen kan forberedes og enheten i bevegelsen styrkes ytterligere gjennom å styrke samarbeidet, og særlig gjennom: -aksjonsenhet i samband med demonstrasjoner o.l.

-felles studier - som i tilfellet grunnsirkelen. Bør også utvides til andre områder.

-organisatorisk samarbeid på alle plan. Lokalt: fellesmøter, samordning av fraksjoner i fronter og fagforeninger, felles propagandaarbeid osv., sentralt: bl.a. felles utvalg.

-felles diskusjon - av spørsmål det finnes uenighet om. Denne diskusjonen er nå starta og bør videreutvikles til å gjelde programmatisk spørsmål.

3) Opptak i EPO. Vi foreslår at de nye, enhetlige grunnorganisasjonene i EPO opprettes ved at alle organiserte MLere på et sted i fellesskap foretar kadervurderinger og gjennom demokratiske drøftinger kommer fram til hvem som bør tas opp i EPO. (I drøftingene deltar altså både de som tas opp og de som ikke tas opp.) Vi mener altså at det ikke skal være slik at alle medlemmer av en partibyggende organisasjon automatisk tas opp i EPO, enten det dreier seg om MLG, MLF eller SUN(m-l). (F.eks. bør helt passive medlemmer ikke tas opp.) Ingen har fribillett til EPO. Samtidig mener vi at det store flertallet av medlemmene både i MLG og MLF vil kunne tilfredstille opptakskrava tål EPO.

4) Opprettelsen av partiet. I spørsmålet om når proletariats parti kan opprettes, er hovedsida kvalitet og ikke kvantitet. Det betyr: det viktige er at program, politikk og medlemmenes klassestandpunkt gir partiet tvers igjennom proletær karakter, og at partiet har evne å utvikle en riktig masselinje og lede massenes kamper - ikke at partiet organiserer veldig mange proletarer eller har veldig stor massestøtte ved starten. De kvalitative endringer som nå må til for at ML-bevegelsen skal kunne grunnlegge partiet er: Organisatorisk ryggrad (men ikke nødvendig vis flertall av medlemmer eller grunnorganisasjoner) i industriproletariatet (celler i storindustrien), proletarisk program (bygget på forening av Mao Tsetungs tenkning med en klasseanalyse av Norge) og proletarisk disiplin (organisatorisk enhet og felles demokratisk sentralisme). Når disse kvalitative krava er tilfredsstilt, kan også proletariats parti grunnlegges. Det er ikke riktig å sette opp om andre nødvendige forutsetninger, som: "Arbeiderklassen (eller dens mest framskredne tredjedel) skal kreve partiet oppretta", "Arbeiderklassen (eller dens mest framskredne tredjedel) må vise aktiv organisatorisk deltakelse i partibygginga" - eller liknende.

5) ML-bevegelsen har den nødvendige kvantitative styrke for å opprette et parti. Sjøl om kvalitet er viktigst, har kvantitet sjølsagt også betydning for partibygginga. 3 mann kan ikke opprette noe parti. Men den norske ML-bevegelsen består ikke av 3 mann, den er en landsomfattende bevegelse med mange tusen aktive tilhengere. Derfor har vi også (sjøl om vi sjølsagt må kjempe for mer støtte) alt i dag nok kvantitativ støtte til å stifte partiet. Det det dreier seg om er å utvikle den støtten vi alt har, slik at den kvalitativt kan konstituere proletarietets parti (se pkt. 4). Et kraftig oppsving i massekampen og ML-bevegelsens støtte i massene vil sjølsagt virke gunstig på partibygginga, men det er ikke nødvendig for at partiet skal grunnlegges.

6) Hva betyr det at arbeiderklassen skaper sitt kommunistiske parti? Det betyr at framskredne elementer fra det arbeidende folket (men ikke hele den framskredne tredjedelen) under EPOs ledelse oppretter partiet, og at stadig større deler av arbeiderklassen, etter at partiet er oppretta, etterhvert vil støtte kampen partiet leder, delta i dets arbeid og slik stadig gjøre det til et mer egne redskap! I denne prosessen må de organiserte MLernes ledende rolle absolutt ikke underkjennes. "Heller ikke kan de brede massenes aktivitet bli vedvarende eller utvikle seg i riktig retning og nå opp på et høyere nivå, hvis det bare er massene som er aktive og det ikke finnes en sterk ledende gruppe, som organiserer massenes aktivitet riktig" Mao, vår utheving). Altså: en ledende gruppe av MLere må lede og organisere massenes aktivitet. Derfor er det feilaktig å redusere MLernes rolle i partibygginga til bare å "tilføre massene ideer og bistå massene i dens organisatoriske oppbygging av partiet". Det er også feilaktig å si at arbeiderklassen sjøl (eller dens framskredne tredjedel) skal "opprette partiet" eller at betydlige deler av arbeiderklassen fra starten skal "delta aktivt i organiseringa av det".

7) Betydlig massestøtte vinnes bare gjennom partiets kamp. Først ved å stifte partiet og aktivt lede store massekamper kan kommunistene vinne virkelig store deler av arbeiderklassen - først hele den framskredne tredjedelen, seinere et flertall i klassen og folket. Dimittroff påtok seg på at agit/prop er viktig, men kan alene bare vinne begrenset støtte i klassen, de store masser overbevises først ved å se partiets praksis. Heller ikke arbeiderne i Norge kan vinnes til støtte for et parti (eller ideen om det) før de gjennom egen erfaring har sett at partiet er et både velegna og nødvendig redskap. Partiet vil ved starten nødvendigvis være nokså lite og svakt. Det er derfor utopisk å tro at man bare ved å propagandere for partiets nødvendighet kan skape betydelig støtte for partiet i store deler av arbeiderklassen før det er stiftet, eller tilmed vente at det skal være mulig å utvikle et "krav" om at partiet skal stiftes.

8) Irrelevante spørsmål for partistiftelsen. Kamerat formannen i MLF pekte på siste trippelmøte på flere saker som er viktige for partiet: 1. Partiet må ha støtte fra den framskredne tredjedelen.

2. Massene må hjelpe til med å sikre partiet.

3. Massene må kontrollere partiet.

Vi er enige at disse sakene er viktig for partiet. Det er også mange andre spørsmål som er av betydning for partiet: evnen til å føre alle former for kamp og anvende smidig taktikk, evne til å lede forskjellige grupper av folket, de to avgjørende faktorer for seier (i tillegg til partiet sjøl) som formann Mao nevner: partiets væpna styrker og en bred front av alle revolusjonære klasser og grupper - osv. Felles for alle de faktorer som her er nevnt er at de ikke kan oppfylles i Norge før eller i det øyeblikk Partiet stiftes. Om noen derfor skulle mene at de tre sakene kamerat MLF-formannen nevner skulle være tilfredsstillt alt ved partistiftelsen, så tar vedkommende feil. Støtte fra hele den framskredne tredjedelen og betydelig hjelp til å sikre partiet fra massene kan først vinnes gjennom partiets kamp etter at det er oppretta. Massenes kontroll av partiet kan vanskelig gjennomføres i virkelig omfattende grad før etter den sosialistiske revolusjonen, - kanskje en kulturrevolusjon også vil vise seg nødvendig. Disse faktorene er altså irrelevante i forhold til selve spørsmålet om partistiftelsen.